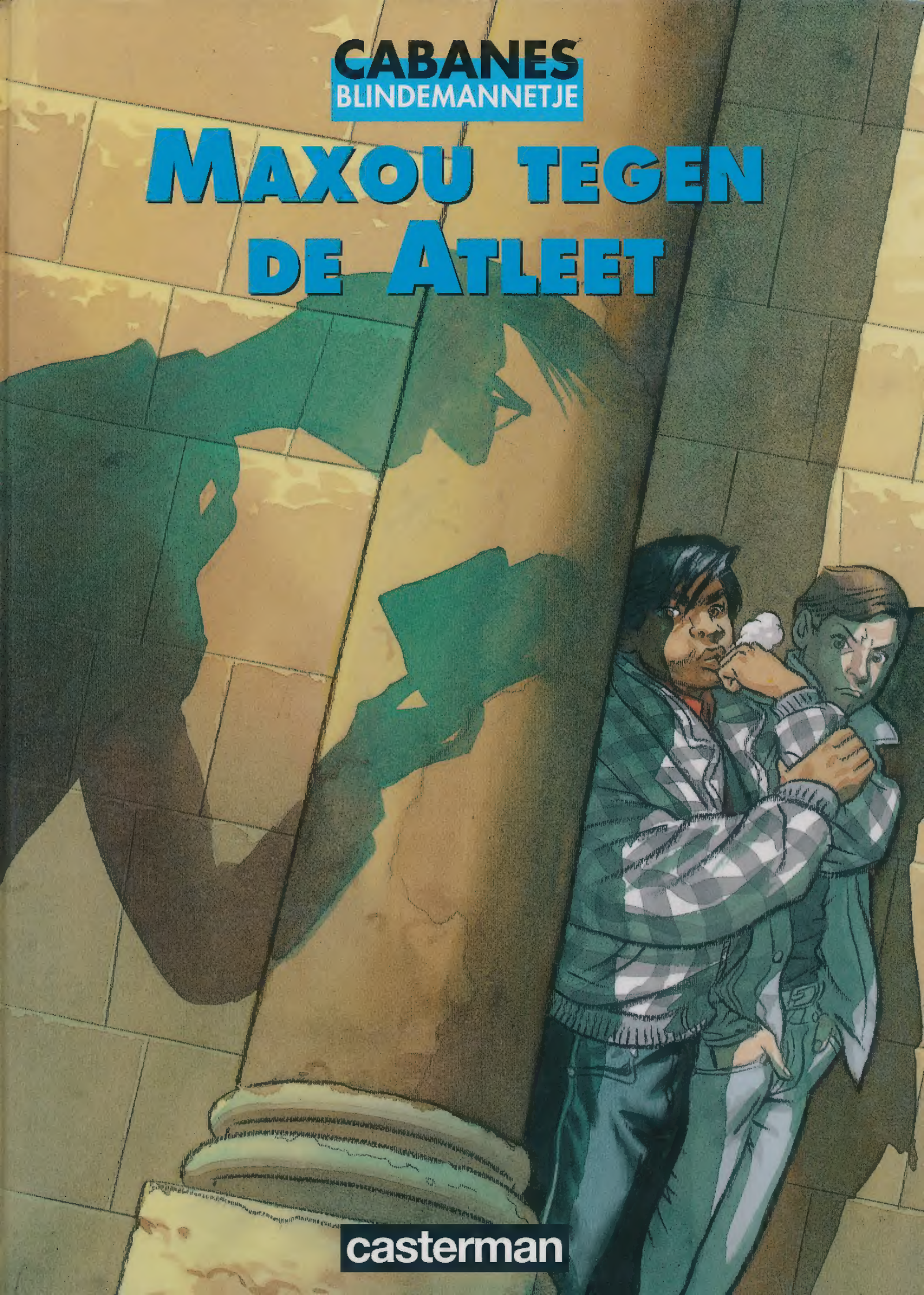

CABANES
BLINDEMANNETJE

MAXOU TEGEN DE ATLEET

casterman

CABANES
BLINDEMANNETJE

MAXOU TEGEN DE ATLEET

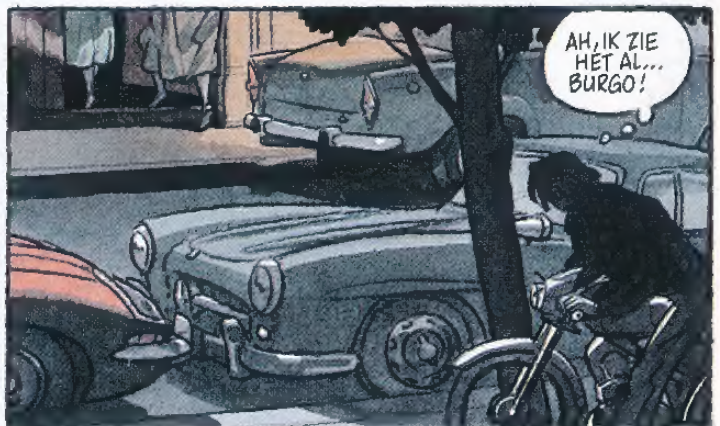
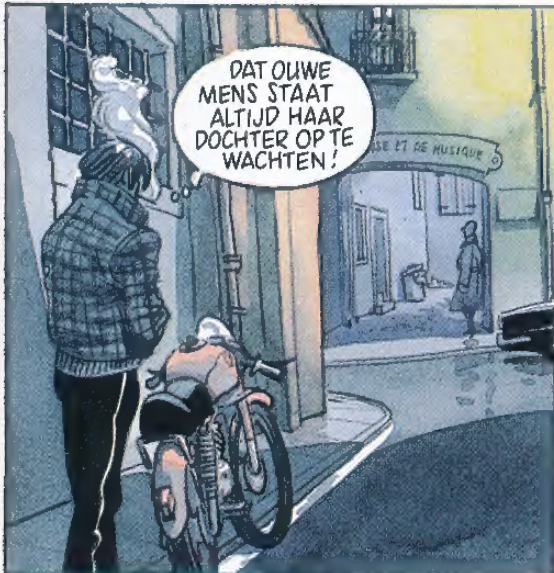
casterman

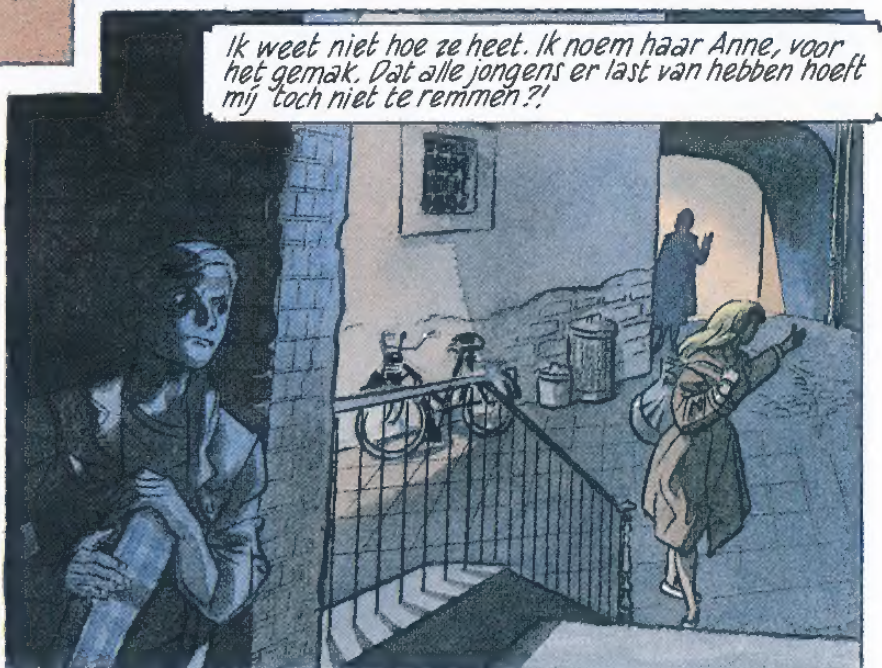
DE PSALMEN VAN DE LIEFDE

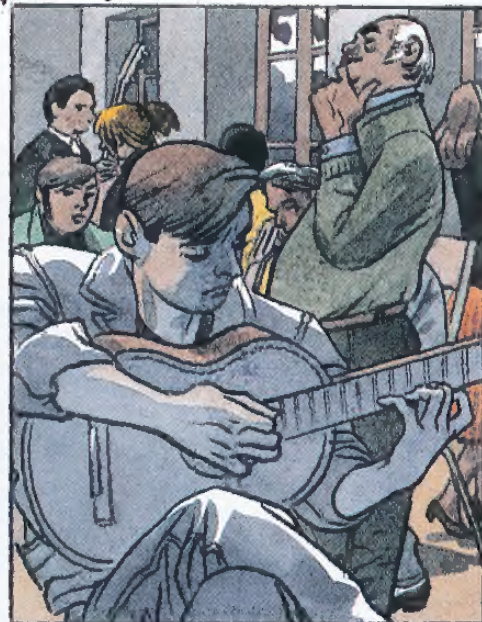

'Verboden Spelletjes' had ik al aardig
onder de knie. Maar omdat nu te zien
als een goed voorteken...

Als iemand bezig is een boek te schrijven over hoe
je kunt afkomen van de bibberaties als je op een
mooi meisje wacht, bestel ik het bij deze.

Ze is het! Ze is het!
Als een omslag van
'Wij Samen'!

Een gitaar uit z'n hoes halen kan z'n charme hebben. Het kan zelfs opwindend zijn.

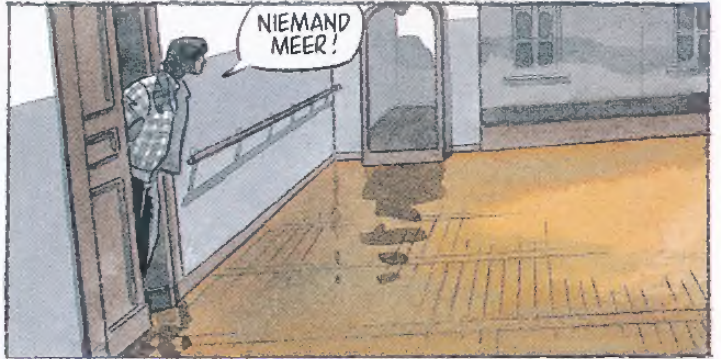
Ik sloeg een akkoord aan
en zij drukte haar lippen
op de mijne! Dat meisje
had wel lef!

IK MOET
HAAR TEGEN-
HOUDEN VOORDAT
ZE HAAR
MOEDER ZIET!

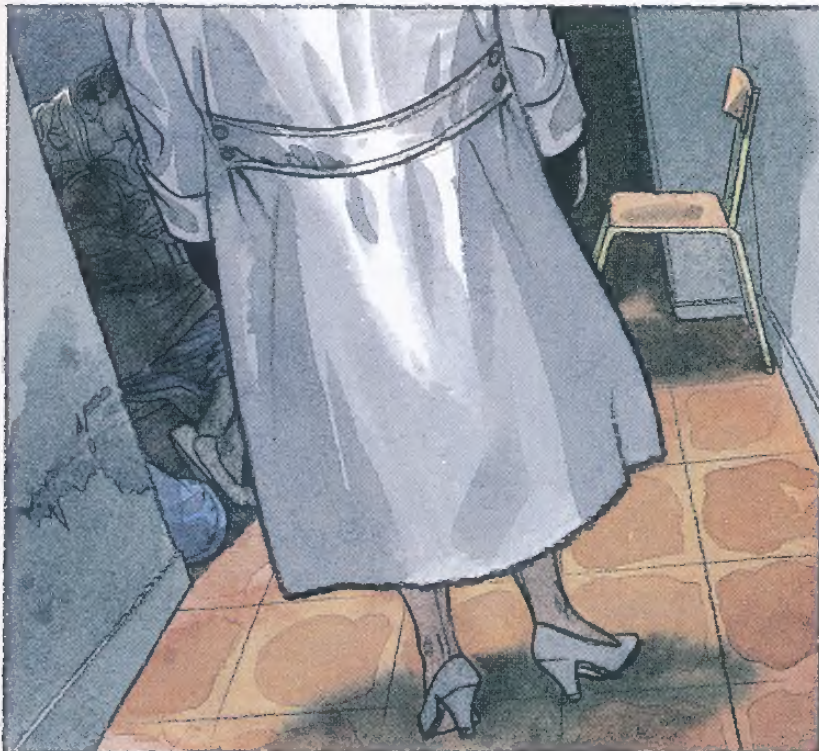
NIEMAND
MEER!

MMM...
IK KRIJG JE
WEL, BURGER-
TRUTJE!

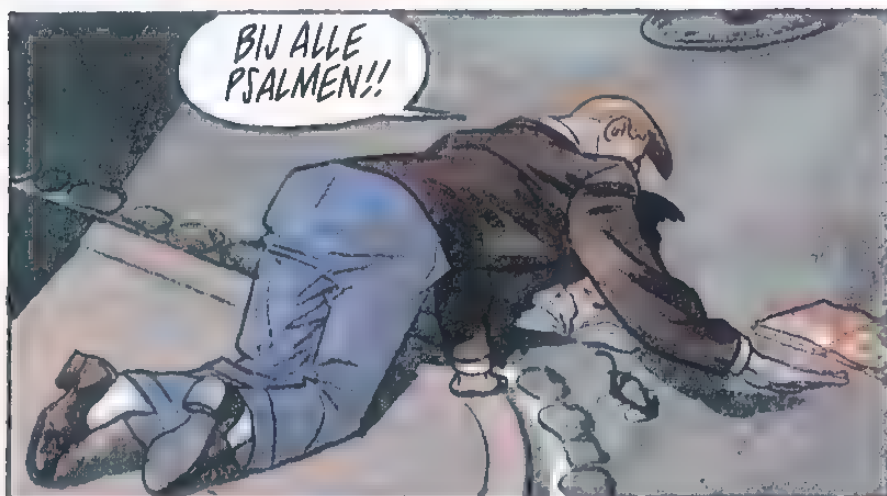
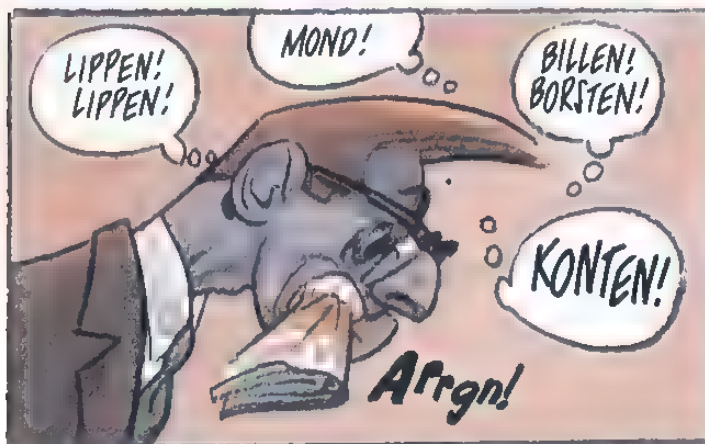
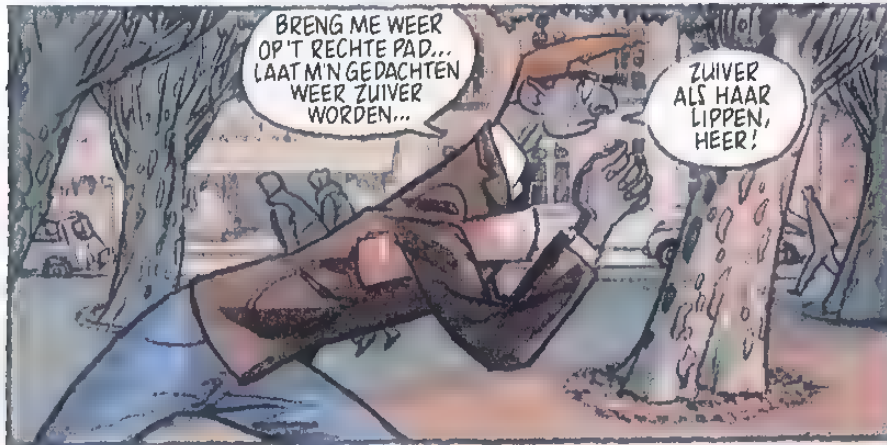
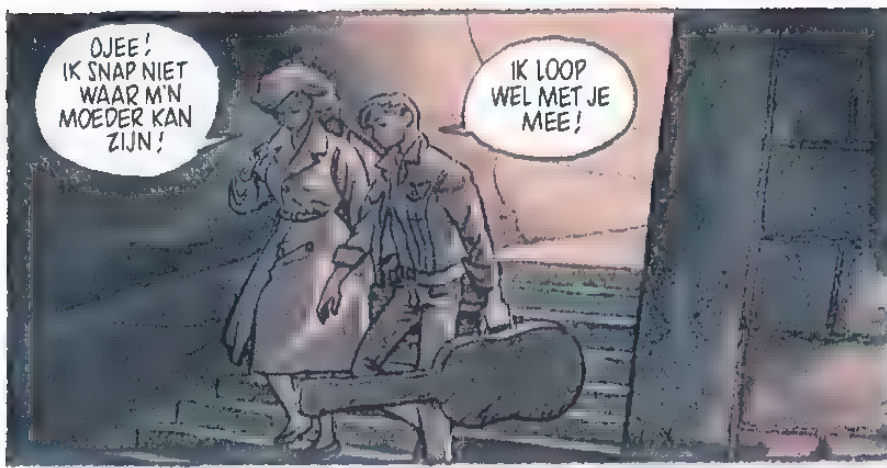

IK KRIJG JE
WEL, IK KRIJG
JE WEL...!

VERDOMME!
HAAR MOEDER!
WEGWEZEN,
MANOLO!

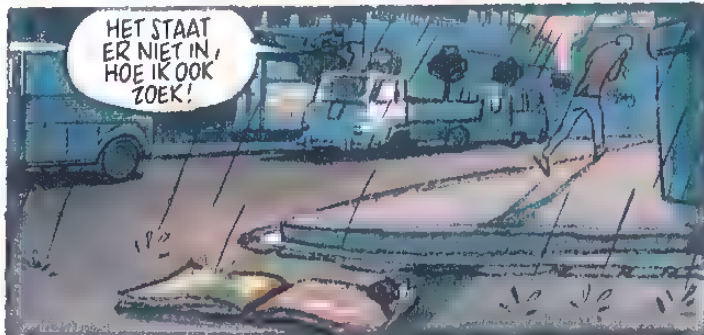
DIE KENT
GEEN GRENZEN
MEER!

TROUWENS,
DE HEDEL BEGINT
TE HUILEN ALS IK ME
NIET VERGIS!

DIT IS ALLEMAAL
ZO ONVOOR-
SPELBAAR!

DEZE WENDING
KOMT ER TOCH NIET
IN VOOR!!

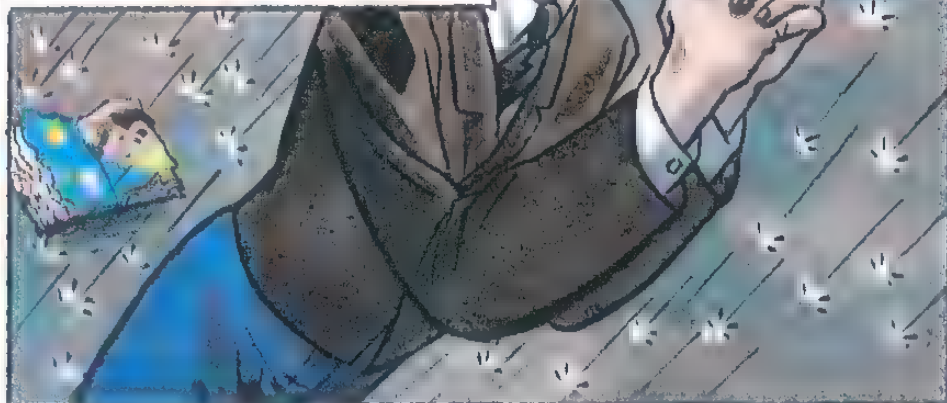
HET STAAT
ER NIET IN,
HOE IK OOK
ZOEK!

'IK WAS ALTIJD ZO KOEL EN
AFSTANDELIJK, IK PROBEERDE DE
LEEGTE IN MIJN HART TE ONTVLUCH-
TEN DOOR MIJ IN DE ZWAARSTE
STUDIES TE STORTEN...
IK WAS MEZELF NIET MEER...
IK WAS... VERLIEFD!'

HEER! WE KOMEN
OM IN DE KLETS-
PRAATJES, DE LIEFDES-
VERHAALTJES, MAAR...
MAAR...

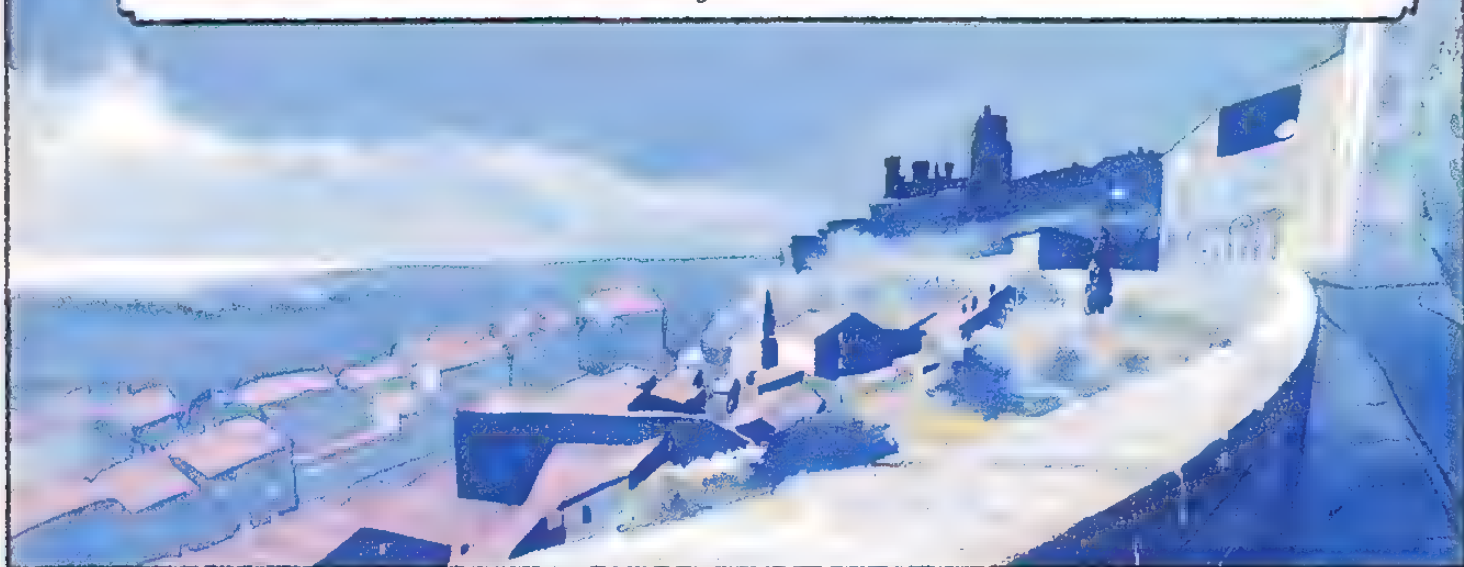
IK BEN ER
DOL OP!!

MISERERE!
MISERERE!

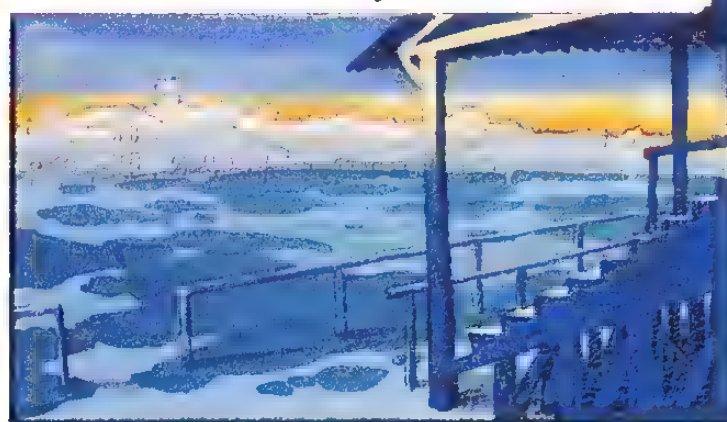
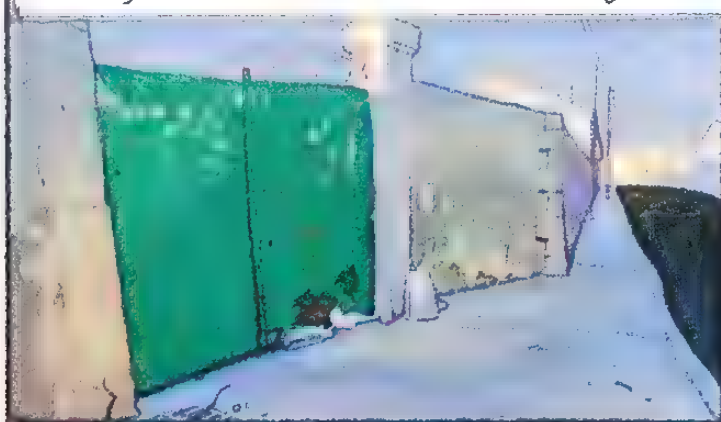
COLETTE

Sommige plekjes in de stad trekken me. Verwarren me. Hebben, hoe onopvallend ook, een vreemde emotionele lading.

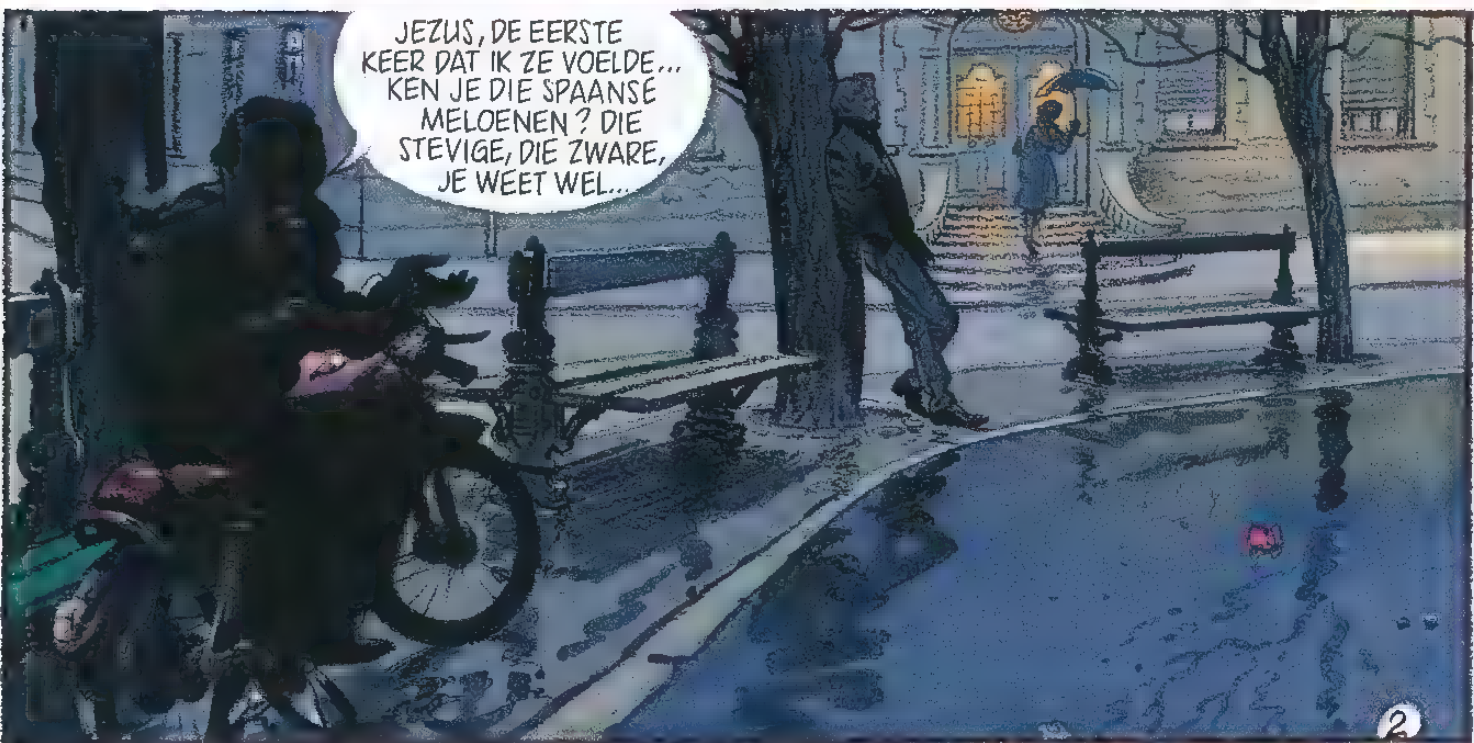
Neem bijvoorbeeld dat stukje muur in dat lege straatje, dat naar het stationnetje voert...

Of de enorme grijze deur, gevangen in zijn hor, aan het eind van een steegje dat uitkomt bij de door de wind gebeukte wallen, waar je in de verte een stad ziet schitteren. Ik voel daar altijd een vage angst, als aan de rand van een afgrond.

De ingang van het Paul-Riquetlyceum hoort er ook bij.
Achter die deur schuilt agressie, een kwijnende pijn.

IK VOELDE
HAAR TEPELS
DOOR HAAR
BEHA HEEN...

GODSAMME!
DAN ZIT JE
MET COLETTE
GOED! ALS DIE NAAR
JE KIJKT, KRIJG JE
HET GEVOEL DAT ZE
JE BALLEN VER-
SLINDT!

IK KIK
ALTIJD HET
EERST NAAR
HUN BLIK, HUN
OGEN.

LYCEE PAUL RIQUET

Manolo's woorden zijn als gloeiende messen. Eenmaal geworpen, blijven ze voorgoed steken in mijn kop.

HEE!
COLETTE!

HEE!
HALLO,
MANOLO!

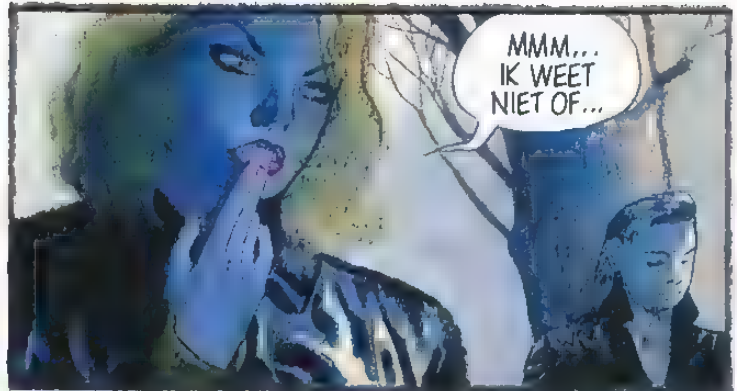
WAT DOE JIJ
HIER?

EN JIJ,
WAT DOE JIJ
VANAVOND?

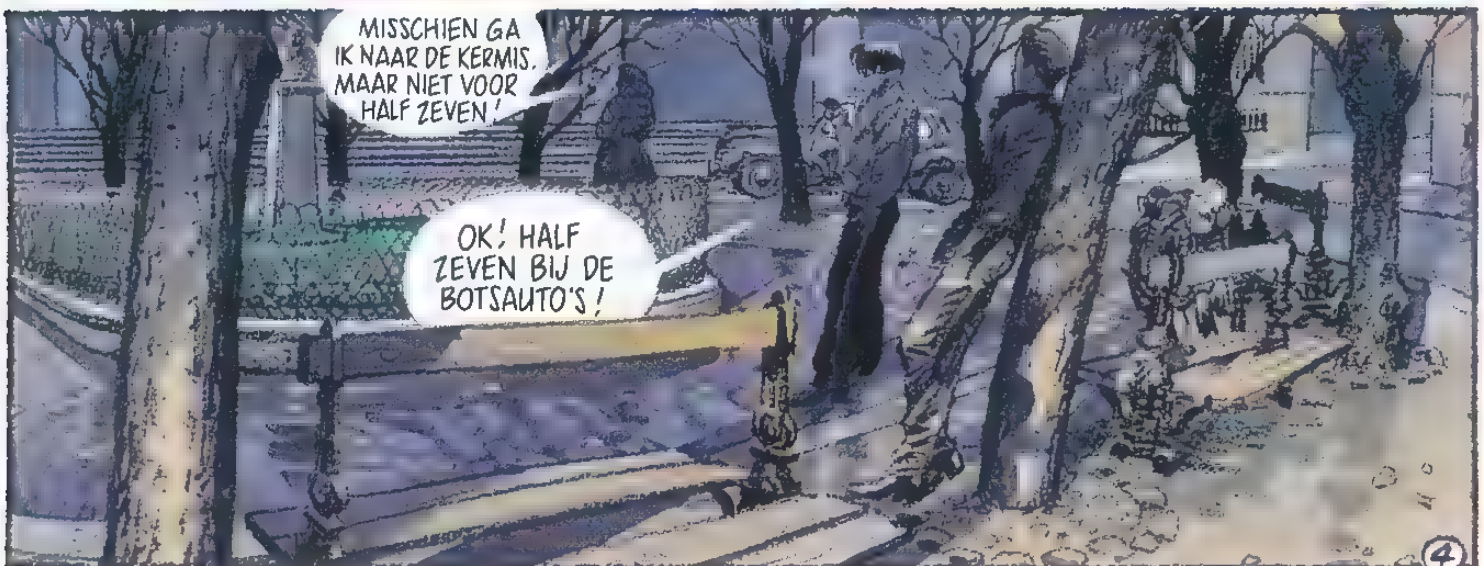

VANAVOND...
IK KRIJG MORGEN
EEN BEURT
BIJ ALGEBRA,
DUS...

BLIJF BIJ
ONS! DAN KRIJG
JE VAN ONS EEN
BEURT, NIET,
MAXOU?

Ze werpt een blik op mij. Die fonkeling, die hitsige uitnodigende ogen, die stille flitsen die een heet onweer aankondigen...

Er zijn er hier maar weinig die erop mogen hopen een motor als de 'Super Strada Flash' te besturen.

Het droge klikken van de versnellingen (er zijn er 2) verheft je tot de categorie van de 'binken'. Sterker nog, het kleine stuur en chassis stralen klasse uit en het effect is gegarandeerd: dit monster zuigt meiden aan!

In principe is het lekkerste mokkel voor de bestuurder en haar vriendin voor de duopassagier. Zelden omgekeerd.

DENK JE DAT ZE KOMT?

SCHEI UIT! VERTEL MIJ WAT OVER MOKKELS!

IK WED OM EEN VOLLE TANK DAT ZE ER AL IS!

WE GAAN'R
LEKKER VOELEN IN
EEN STIL HOEKJE.
JIJ VOOR, IK
ACHTER...

ALLE
TWEË?
MAAR... DENK
JE DAT...

DAAR
ZIJN ZE DOL OP.
TWEË JONGENS
TEGELIJK...

WE ZULLEN
HAAR
LATEN
KREU-
NEN!

Het begint weer. Telkens als Manolo zo
praat, krijg ik visioenen!

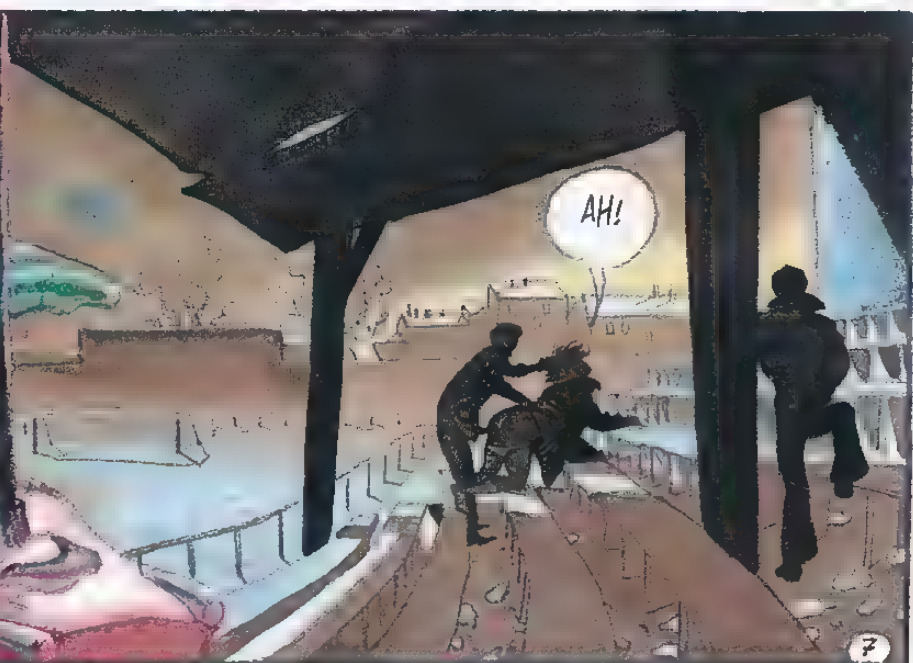

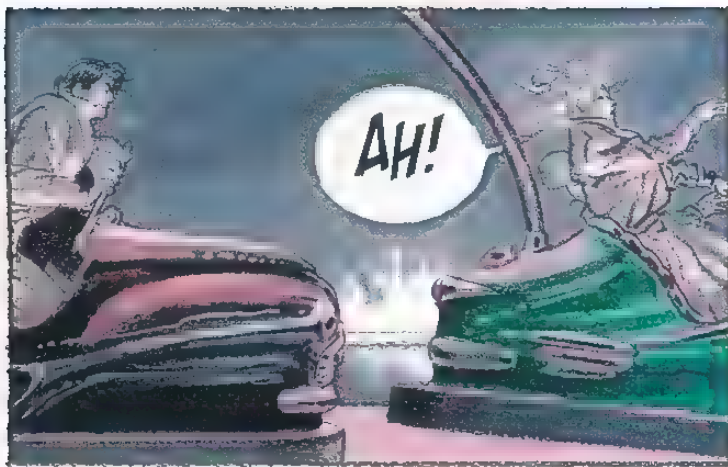
STAAT DIE
WEDDENSCHAP
OM EEN TANK BEN-
ZINE NOG?

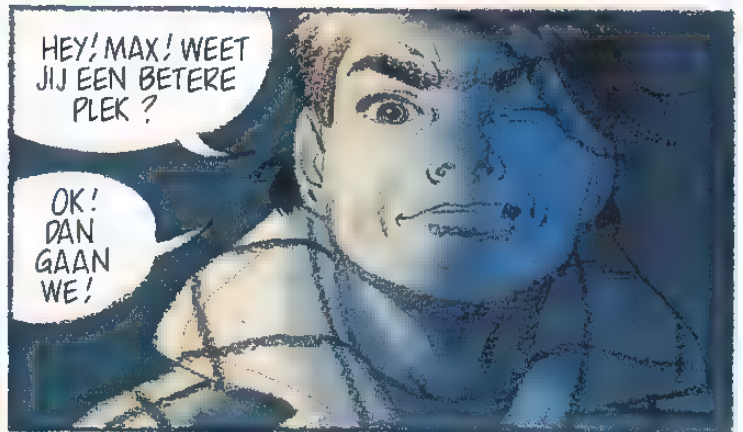
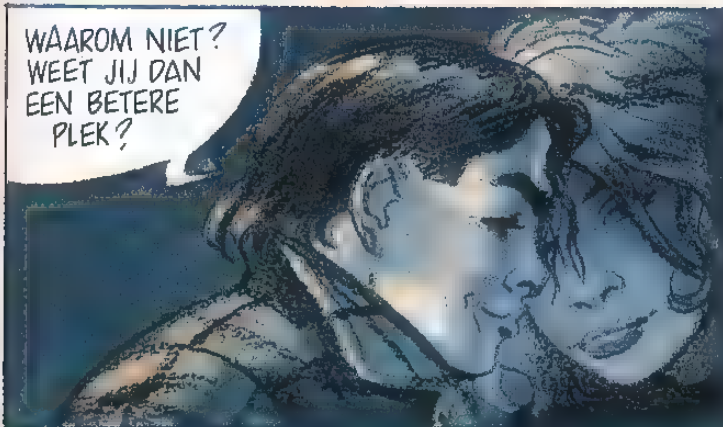
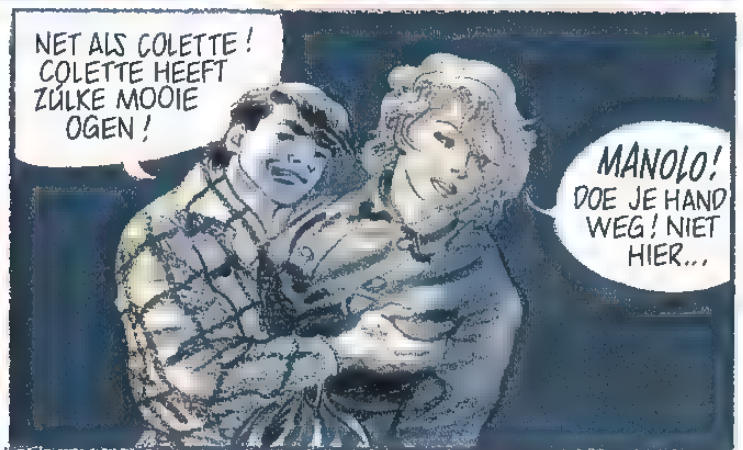
IK HEB GEEN
ROOIE CENT!
IK KAN NIET EENS
EEN RITJE MET
DE BOTS AUTO'S
BETALEN!

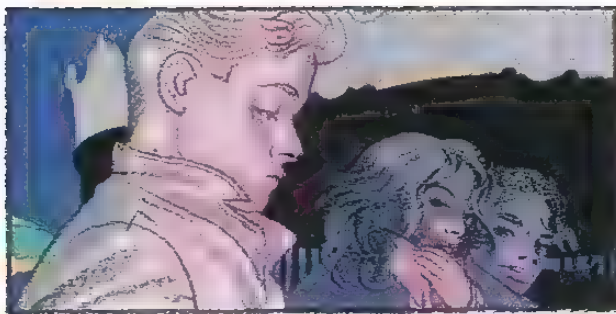

Ik voel de agressie opkomen...

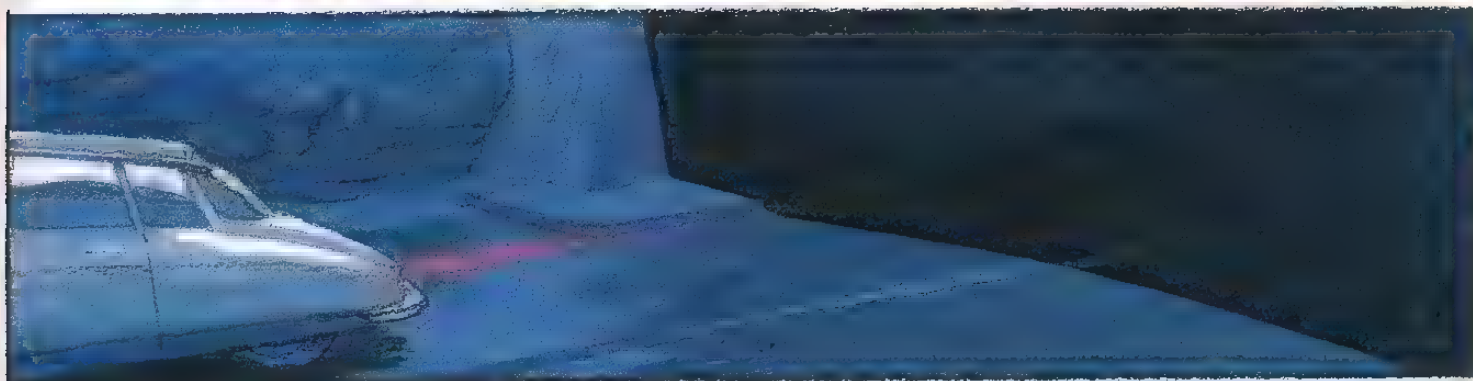
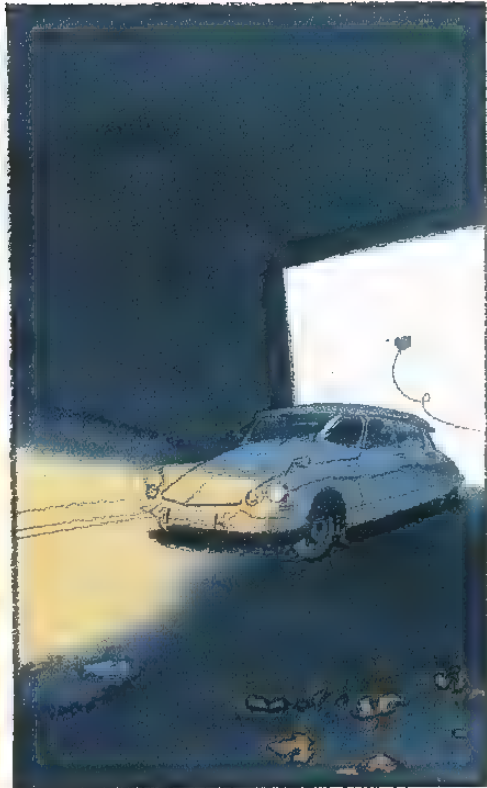
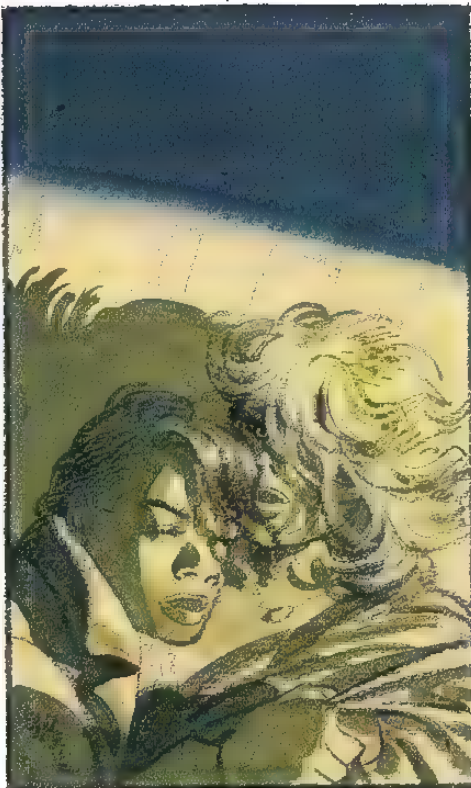
We verlaten het feest zonder iets te zeggen, met
eindeloze rillingen over ons hele lijf.

Ik herinner me een landje, helemaal aan het
eind van deze weg. Het laatste beeld van de
stad, als we met de neefjes naar het strand
gingen. Het straalde een haast eng gevoel
van vrijheid uit, dat me kippenvel bezorgde...

Manolo durft het als eerste.

Eindelijk ben ik midden op het landje. Ik zie haar hand die haar rok naar beneden probeert te trekken. Het maakt me gek!

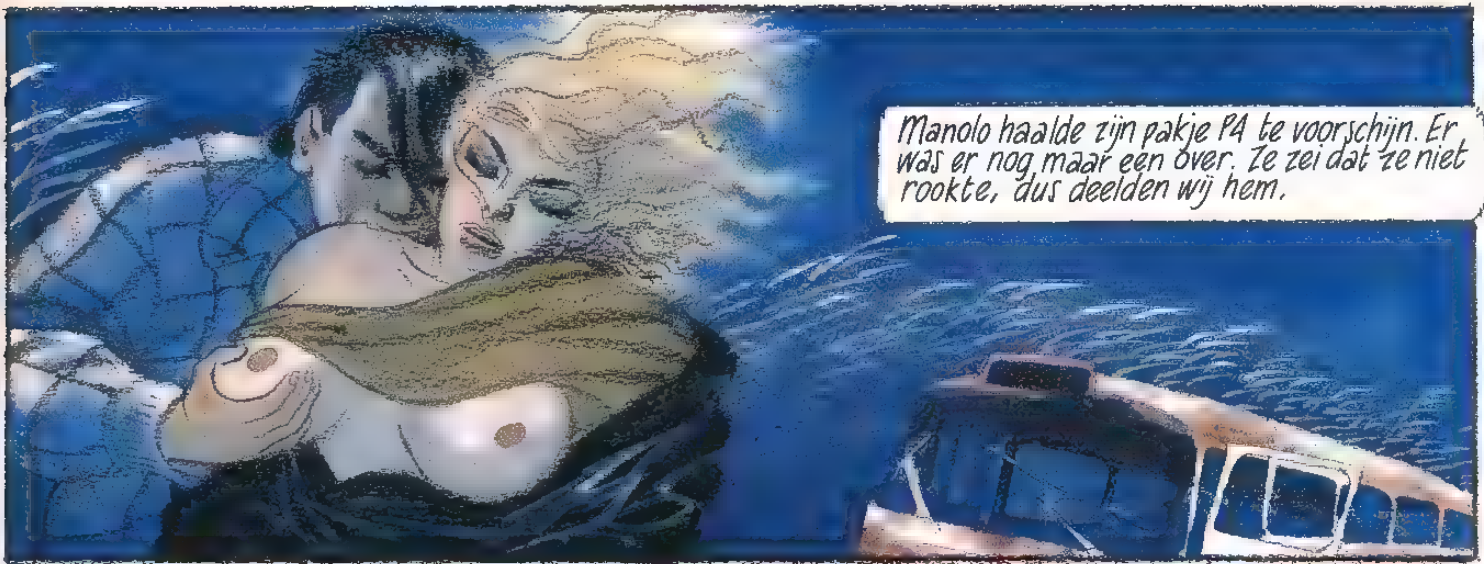

Evenals die geur van urine en zeep.

Voor we teruggingen naar de stad, raapte ze haar beha op en propte die in haar zak.

Manolo haalde zijn pakje P4 te voorschijn. Er was er nog maar een over. Ze zei dat ze niet rookte, dus deelden wij hem.

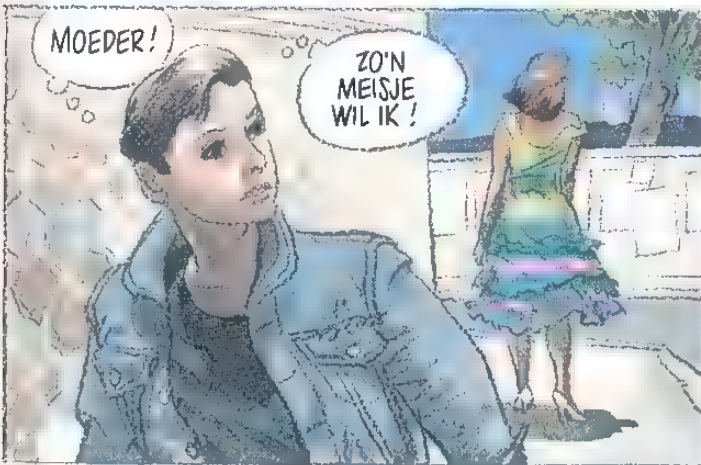

Als ik de sigaret naar m'n lippen bracht rook ik haar geur aan mijn vingers.

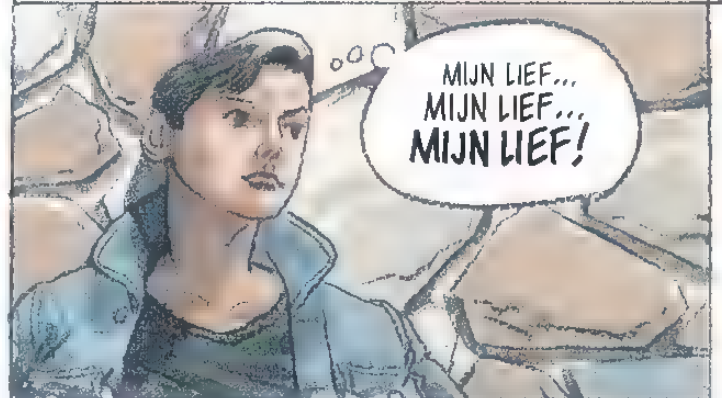
DE BIOS

De eerste keer dat ik X zag, dacht ik doodging. Ze had kennelijk alles wat ik zocht in een meisje, want zodra ik haar zag voelde ik me als een marionet waarvan ze de touwtjes hadden doorgeknipt.

Vlak voor ik naar buiten ging was m'n oog gevallen op een advertentie in 'Salut les Copains' over de 'couéistische methode'.

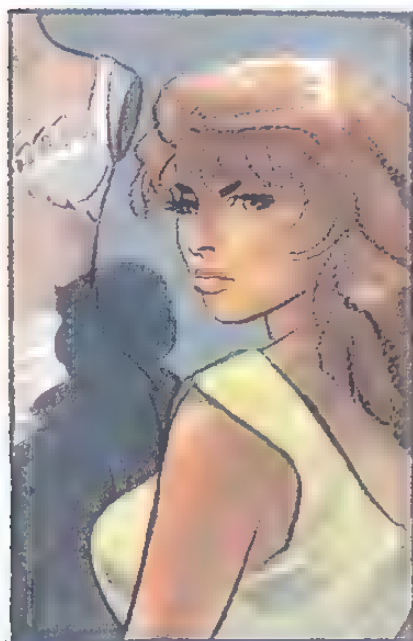

IK GA ZO
STAAN DAT
ZE ME IN DE
ETALAGE-
RUIT ZIET...

JA! ZE
HEEFT ME
GEZIEN!

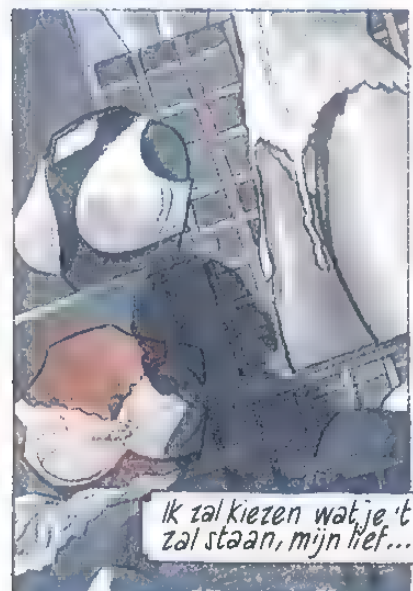
Wel een beetje verdacht, een jongen met
belangstelling voor lingerie, niet?

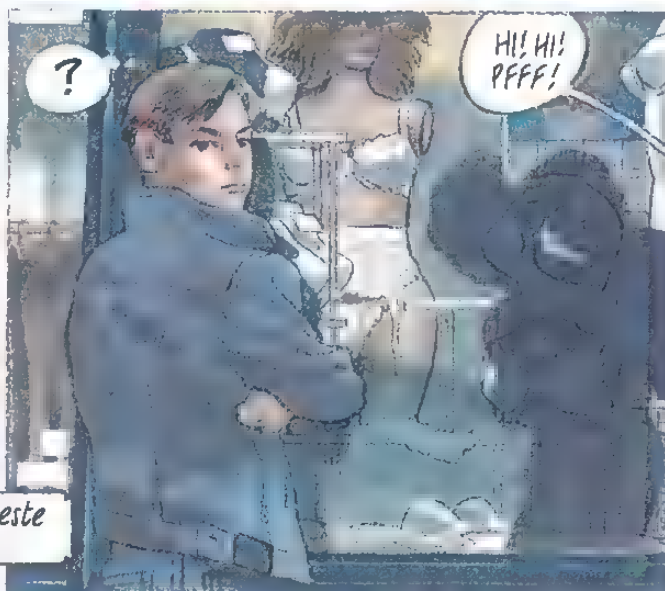
Nzig contact! Ze ziet er heel vol-
wassen uit voor haar leeftijd.

MIJN LIEF,
MIJN LIEF,
MIJN LIEF...

Ik zal kiezen wat je 't beste
zal staan, mijn lief...

?

HI! HI!
PFFF!

HUM!

STOMME TRUTTEN!

KAN IK JE HELPEN, JONGEMAN?

WAT?! IK...

NEE, DANK U!

Met al dat gedoe ben ik m'n lief kwijt!

WAARDE VRIEND!

DE PRÉVILLE!

ER STOND GESCHREVEN DAT WE ELKAAR Zouden ONTMOETEN! JE ZULT DE MIS WEL NIET MISSEN...

ER ZIJN IMMER'S ALTWEË JAAR VERSTREKEN... ZONDER DAT IK JE GEZIEN HEB!!

EN JIJ? NOG STEEDS ZO VROOM?

WEET JE NOG DAT IK JE VIJF FRANCS HEB GELEEND, HEEL LANG GELEDEN?

STOM GENOEG HEB IK AL M'N GELD AAN EEN ZWERVER GE-GEVEN!

EN... HOEVEEL HEB JE AAN DIE ARME STAKKER GEGEVEN?

TJEETJE! DA'S GEEN LIEFDADIGHEID, MEER, MAAR WANBEHEER!

VIJFTIEN FRANCS, GELOOF IK.

M'N PA ZAL ME OP M'N KOP GEVEN. IK ZOU EUCLYPTUSSIGARETTEN VOOR M'N KOPEN, VOOR Z'N BRONCHITIS!

GOED! IK HEB EEN VOORSTEL!

IK LEEN JE HET GELD VOOR DE SIGARETTEN VAN JE VADER, ALS JIJ BELOOFT WEER NAAR DE MIS TE KOMEN!

EN VOORAL DAT JE NIET MEER MET DIE MANOLO OMGAAT!

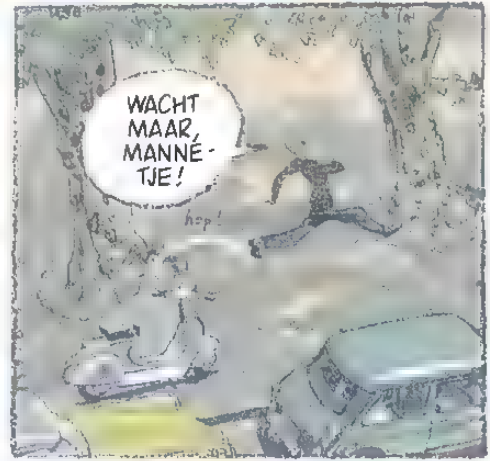
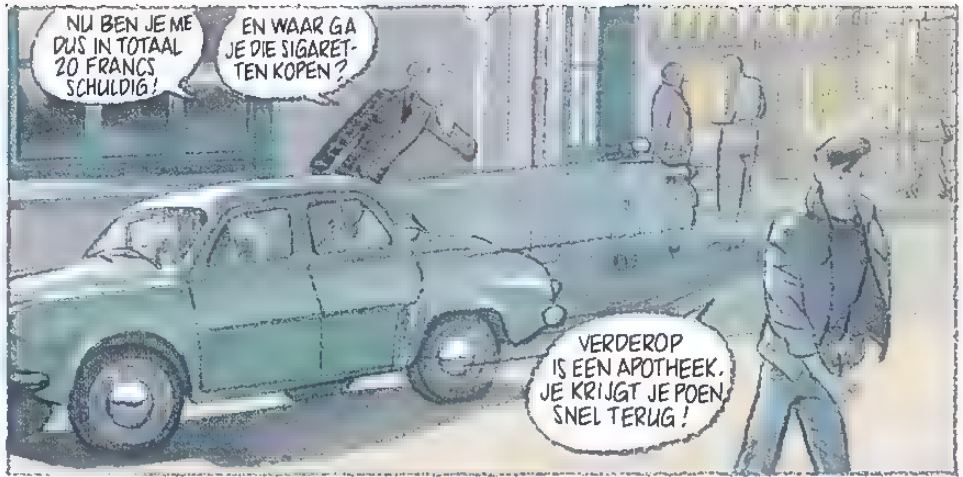
HUM!

MAX! GA JE MEE NAAR DE KERMISS?

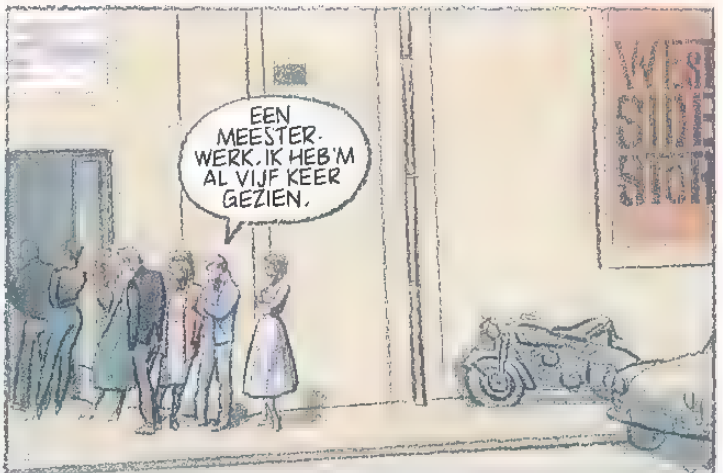
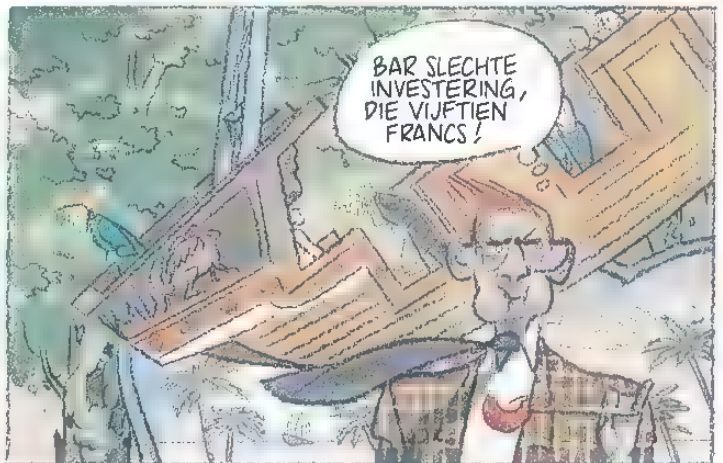
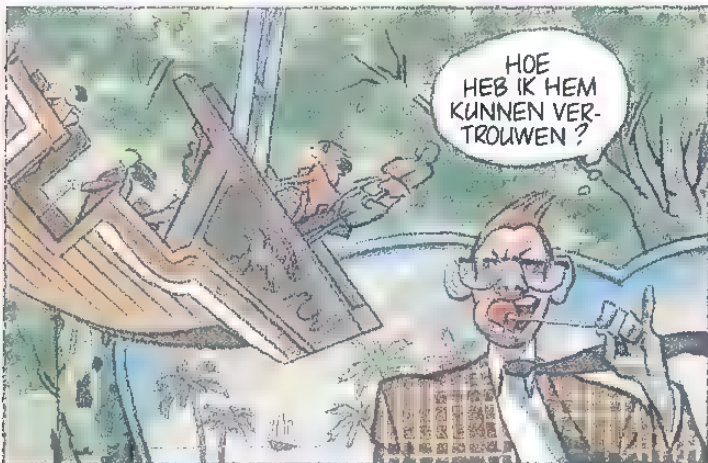
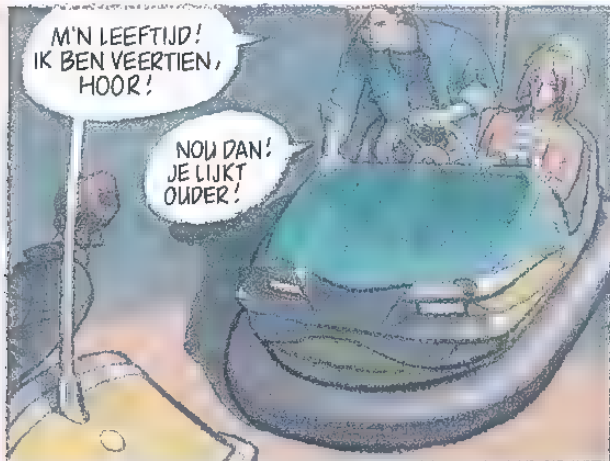
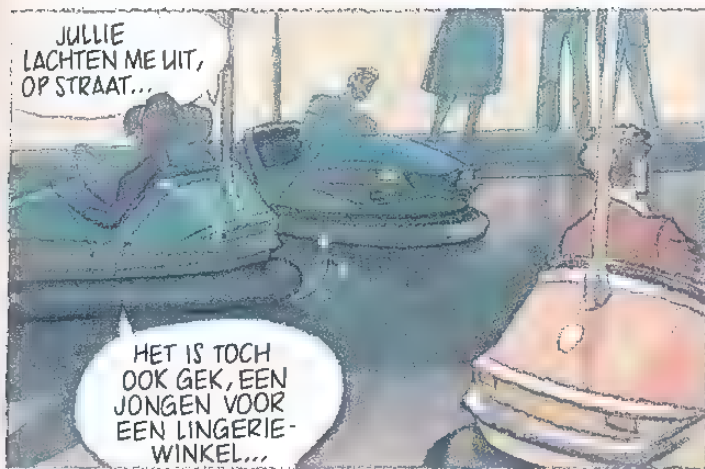
ALS JE HET OVER DE DUIVEL HEBT!

IK MOET EEN BOODSCHAP DOEN VOOR M'N PA!

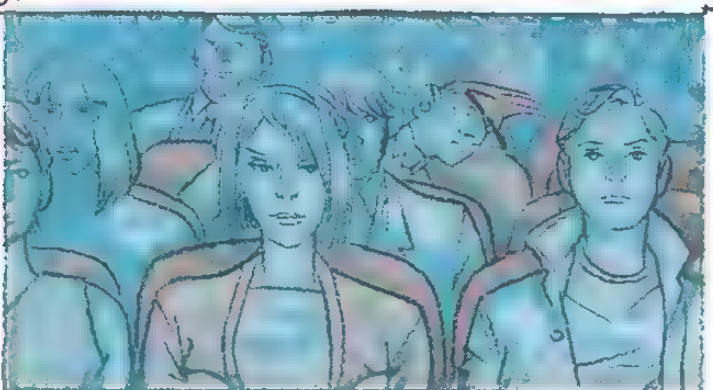

Het was in werkelijkheid de eerste keer dat ik de film zag. Manolo had 'm me verteld. Maar zeggen dat je 'm vijf keer gezien hebt stond wel 'volwassen'. Of niet soms?

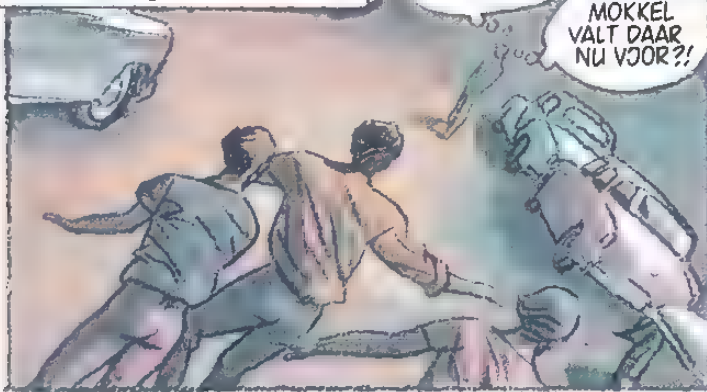
Dansend lopen, zoals George Chakiris deed, was vast niet zo moeilijk...

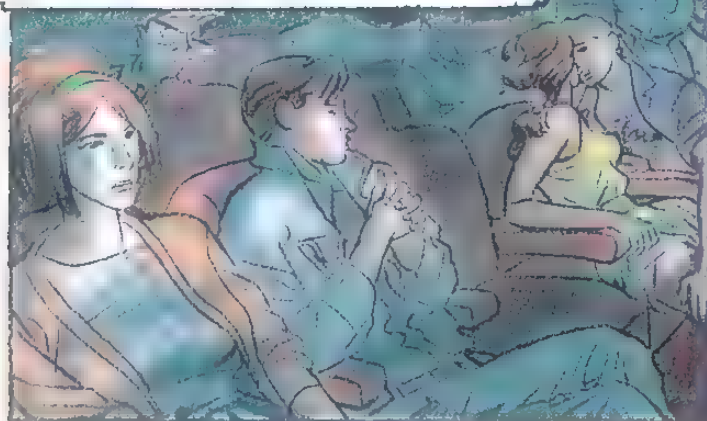
Wat ontbrak, volgens mij,
was een type zoals ik.
Als viriel tegenwicht!

ZIJN DAT NU
DE SHARKS?!

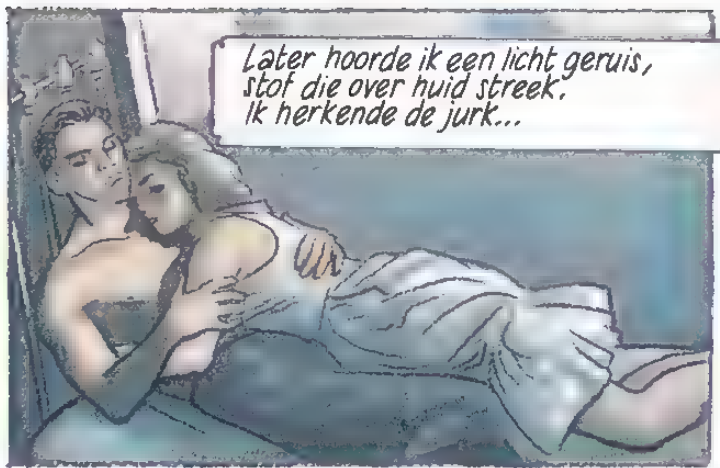
WELK
MOKKEL
VALT DAAR
NU VOOR?!

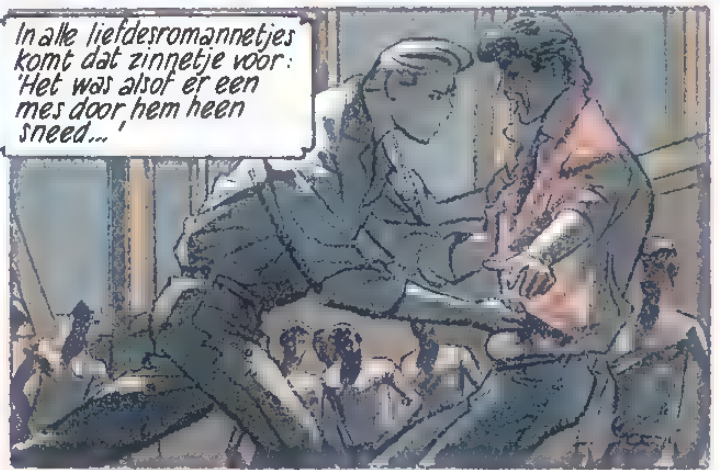
Dat was zij! De hand die haar streelde was
van de man van de schiettent!

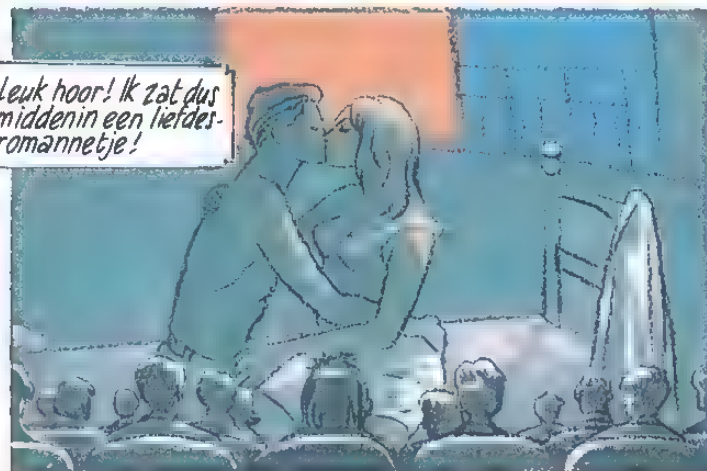
Later hoorde ik een licht geruis,
stof die over huid streek.
Ik herkende de jurk...

In alle liefdesromannetjes
komt dat zinnetje voor:
'Het was alsof er een
mes door hem heen
sneed...'

Leuk hoor! Ik zat dus
middenin een liefdes-
romannetje!

TONY! WAAR ZIJN
DE EUCALYPTUS-
SIGARETTEN...

...VOOR JE ZIEKE
VADER?

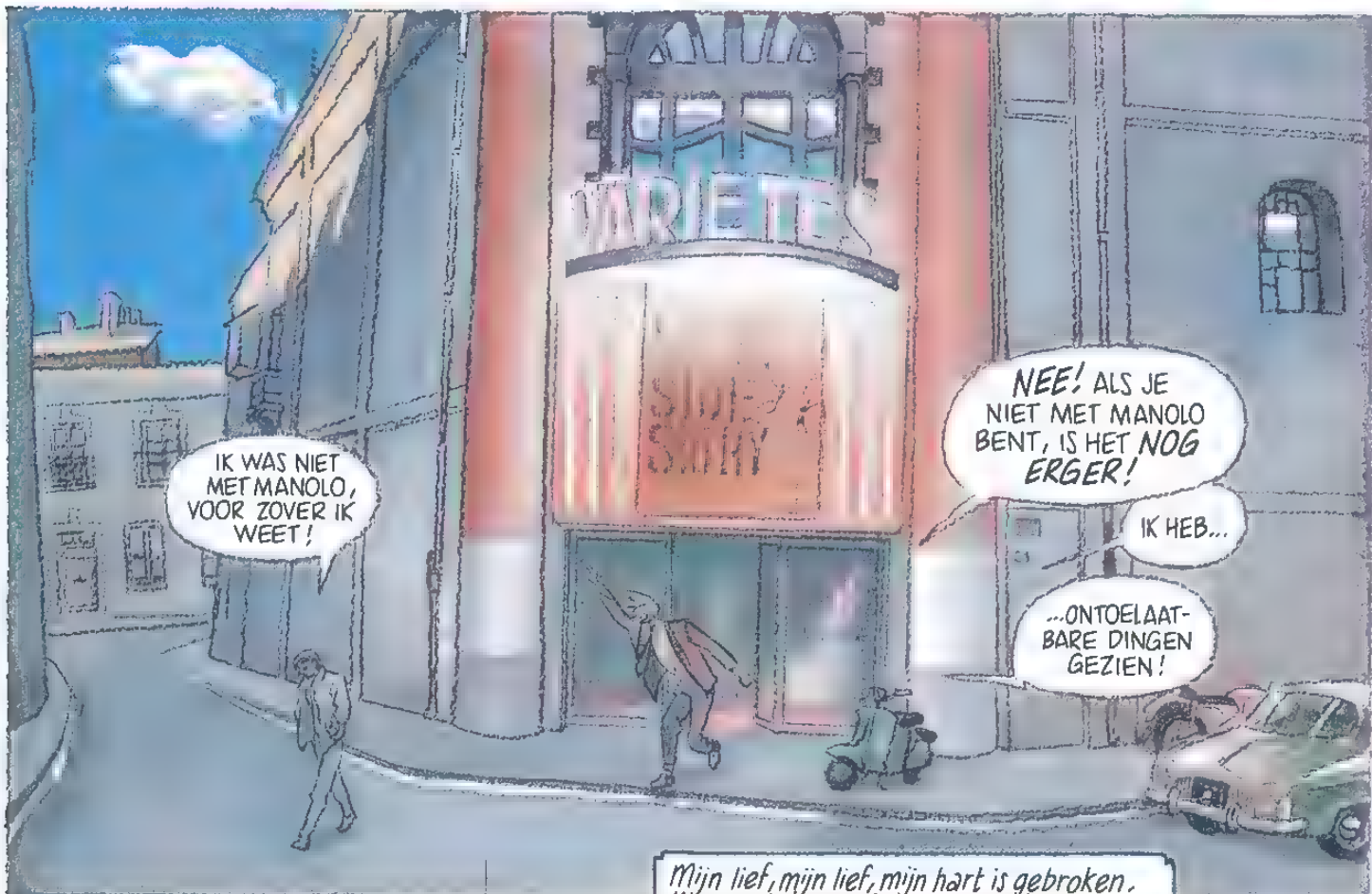
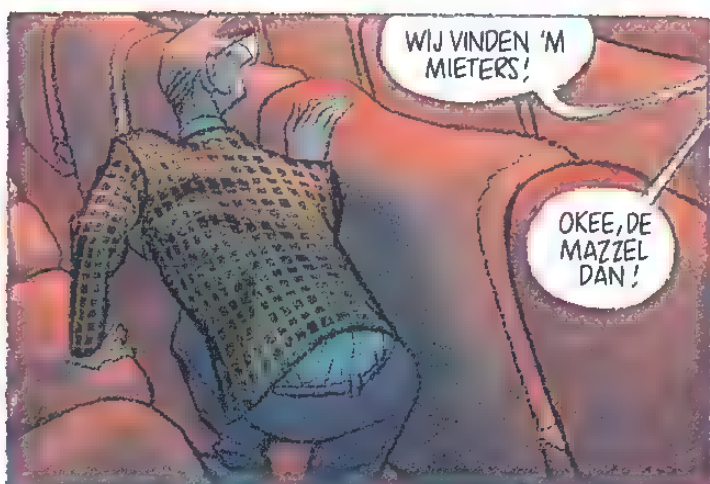
HOEPEL
OP!

IK
HEB HAAR
BROER VER-
MOORD!

Zijn hallucinaties een symptoom van depressie? Ik zag net 'De Préville' op het scherm!

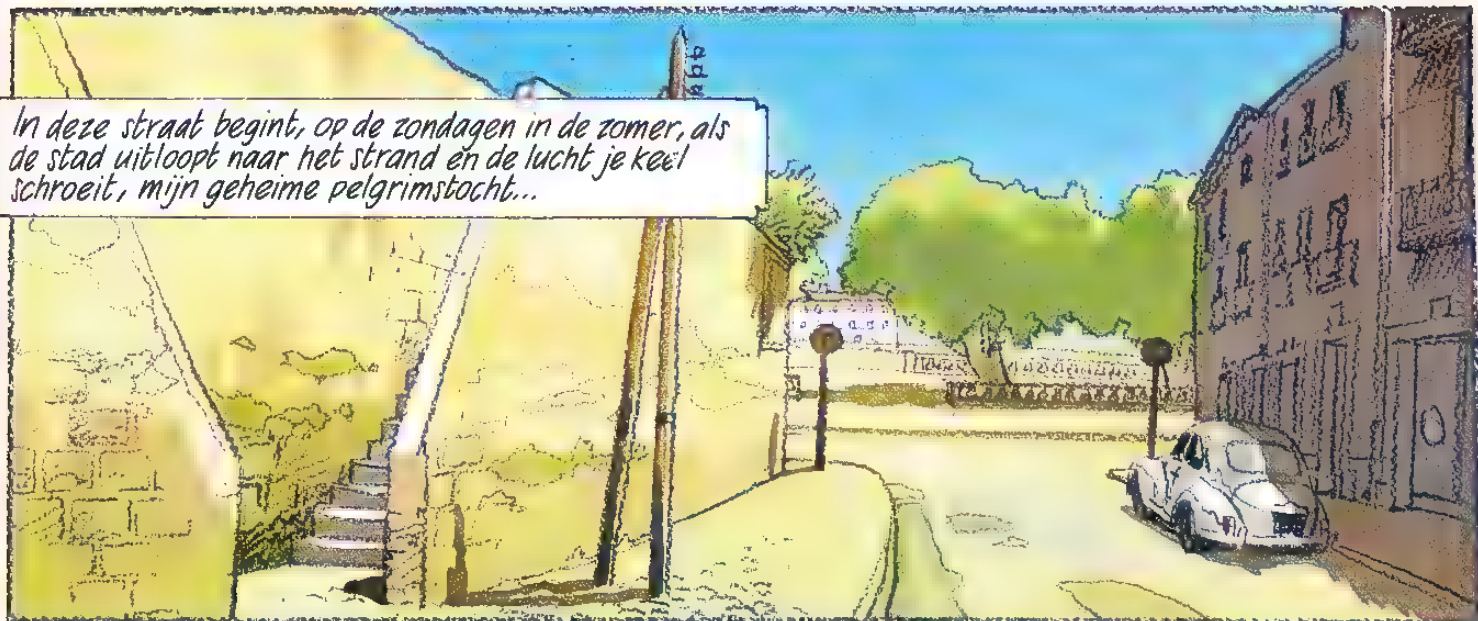

Mijn lief, mijn lief, mijn hart is gebroken.
Weg met de 'couëistische' methode!

DE ONBEKENDE

In deze straat begint, op de zondagen in de zomer, als de stad uitloopt naar het strand en de lucht je keel schroeit, mijn geheime pelgrimstocht...

Met m'n ogen half dicht
verzin ik vrouwenbenen,
visioenen van vlees, in de
trillende hitte.

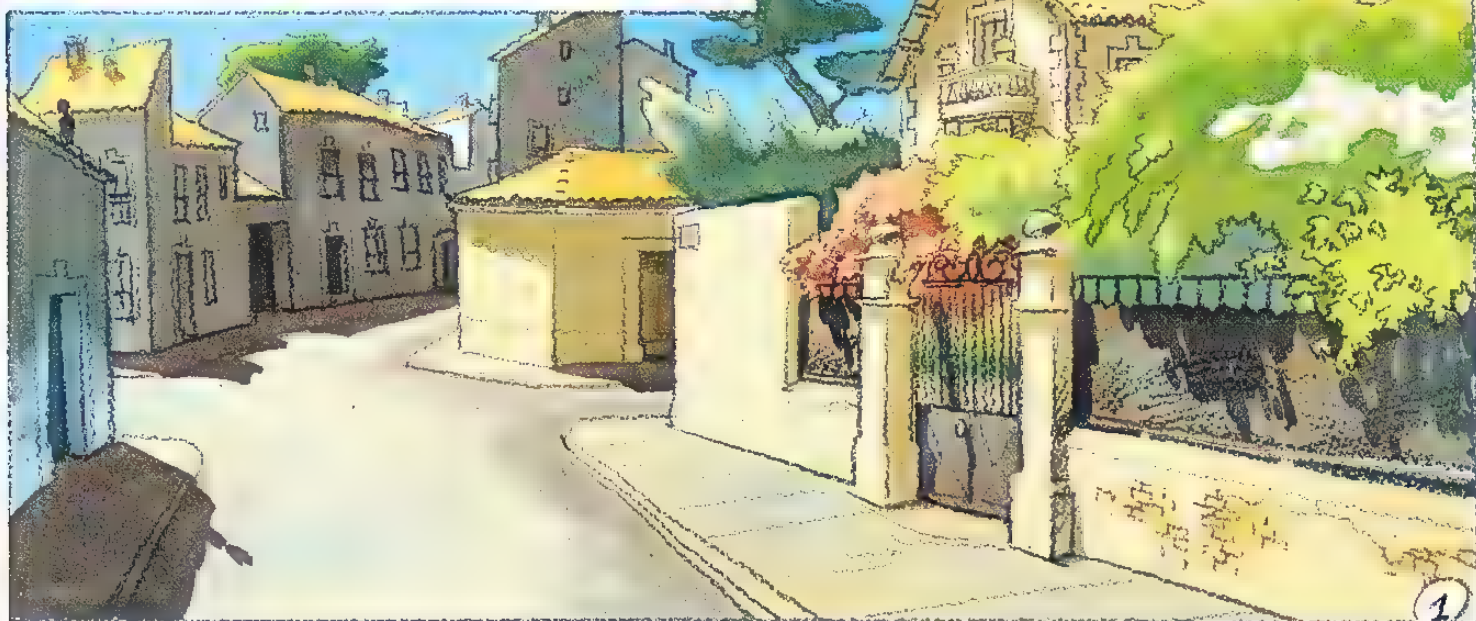
Ze dolen, enigszins gehinderd door
het nauwe tweedrökje, de trap af...

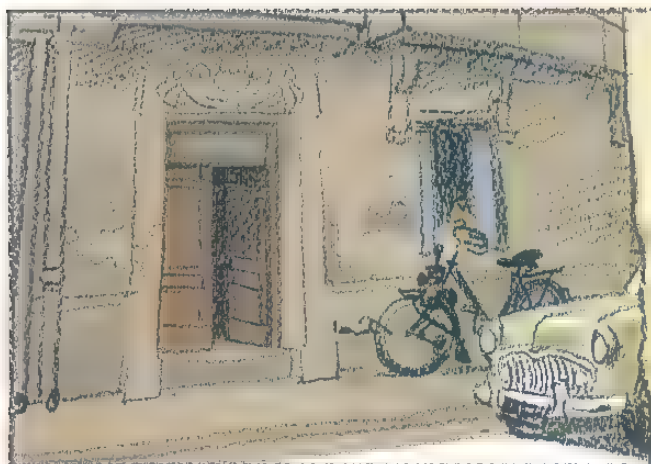

Het felle klikken van hakken
op steen, de geur van krakend,
nieuw leer...

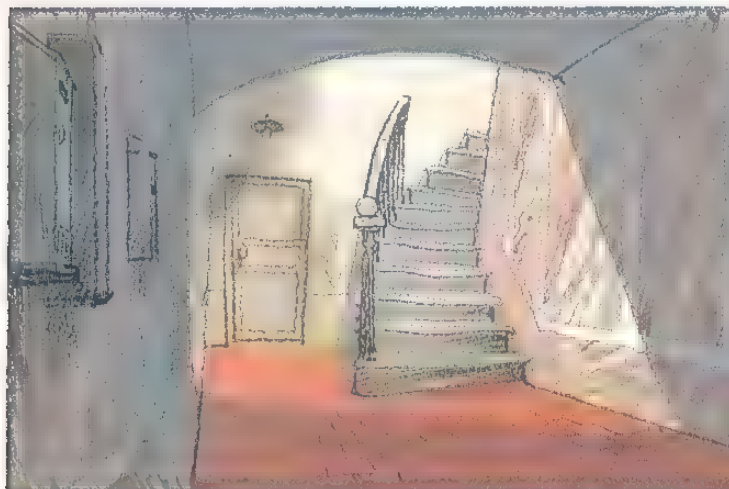
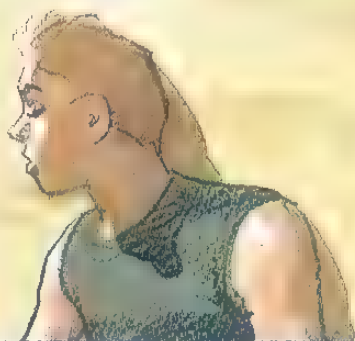

Altijd speelt ze hetzelfde spel: ze werpt me van onder
haar voile een hete blik toe en gaat met haar schouder
tegen dat tuinhok door geleund staan.

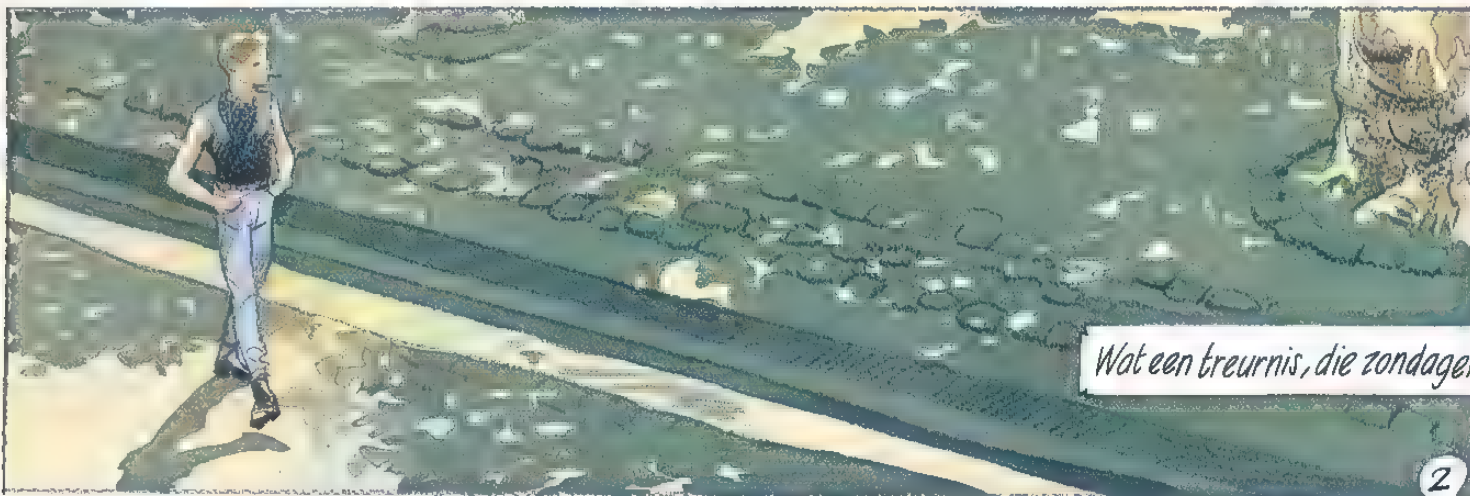

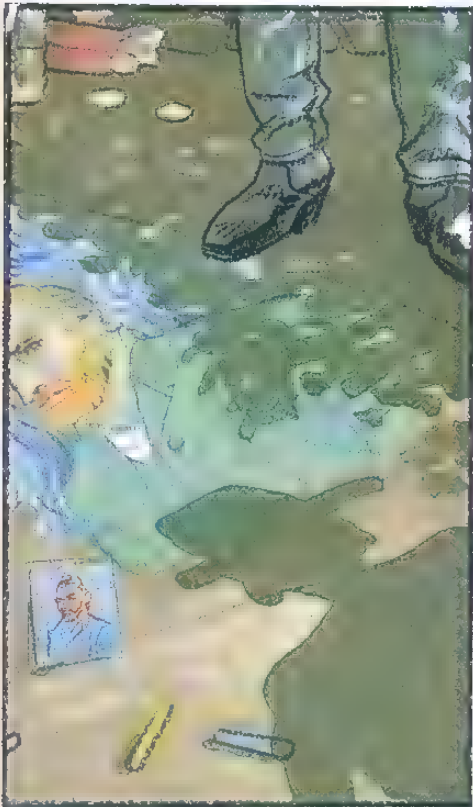
Daarna loopt ze met wiegende heupen weer weg, slaat de hoek om en wordt even later opgeslokt door een donker portiek...

Ten slotte, een hartslag later, zie ik haar door het duister van de gang glippen, slechts een geur van koele schaduw en salpeter achterlatend. Nu is er alleen nog de illusie van een hand op een trapleuning, het strijken van haar rok langs haar benen...

Wat een treurnis, die zondagen...

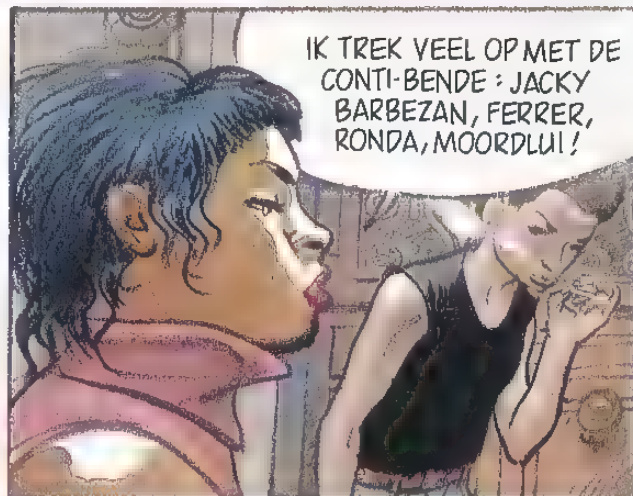
HUM!
SIGARETJE?

SLECHT
VOOR HET DANSEN!
MIJN LERARES HEEFT ER
DE PEST AAN! SOMS RUKT
ZE AAN JE ADEM OM TE
CONTROLLEREN OF
WE HEBBEN
GEROOKT...

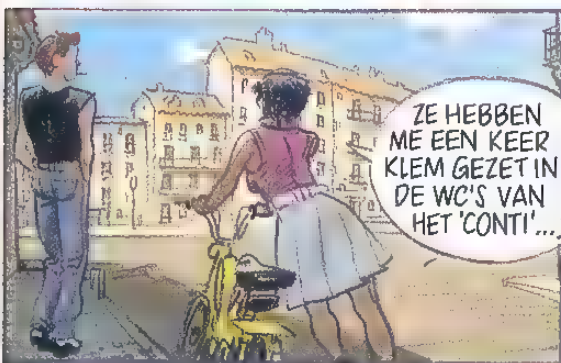

IK HEB JE
IN DEZE BUURT
NOG NOOIT GE-
ZIEN. BEN JE WEL
VAN HIER?

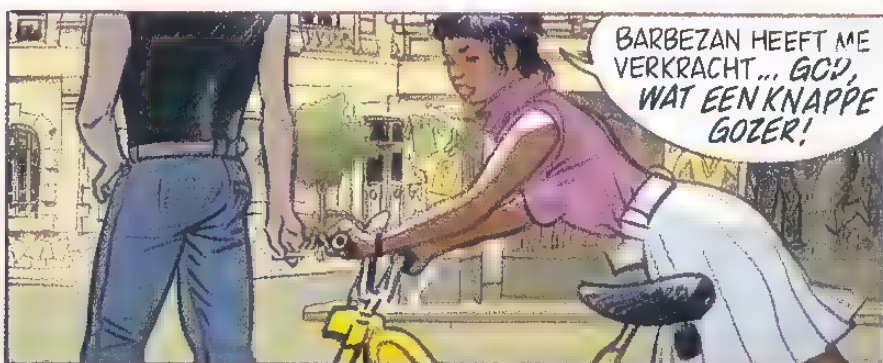
IK KOM HIER
ZELDEN!

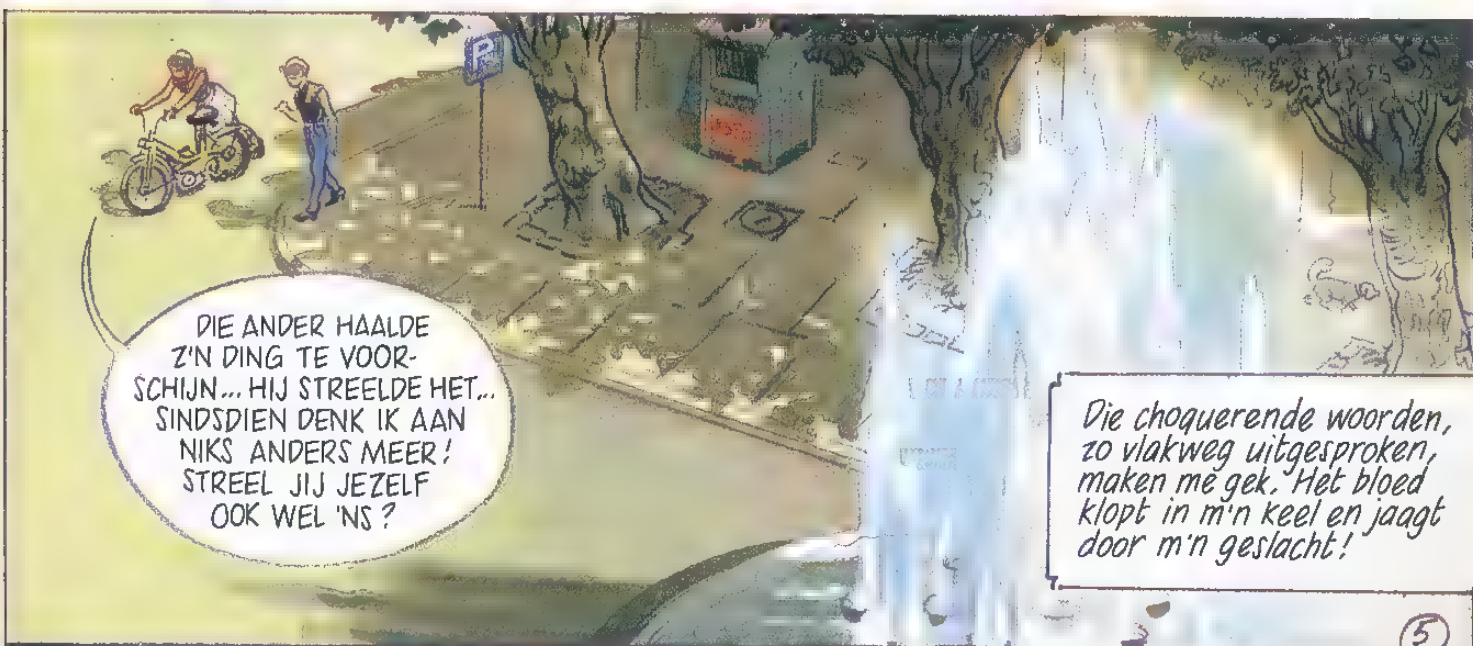
IK TREK VEEL OP MET DE
CONTI-BENDE: JACKY
BARBEZAN, FERRER,
RONDA, MOORDLUI!

ZE HEBBEN
ME EEN KEER
KLEM GEZET IN
DE WC'S VAN
HET 'CONTI'...

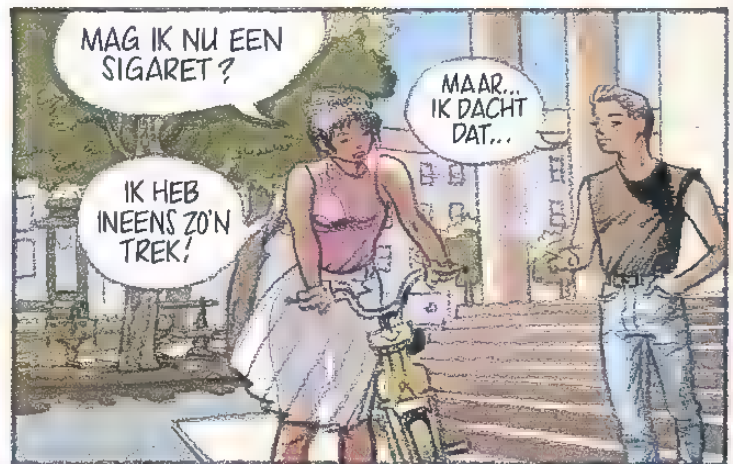

BARBEZAN HEEFT ME
VERKRACHT... GGD,
WAT EEN KNAFFE
GOZER!

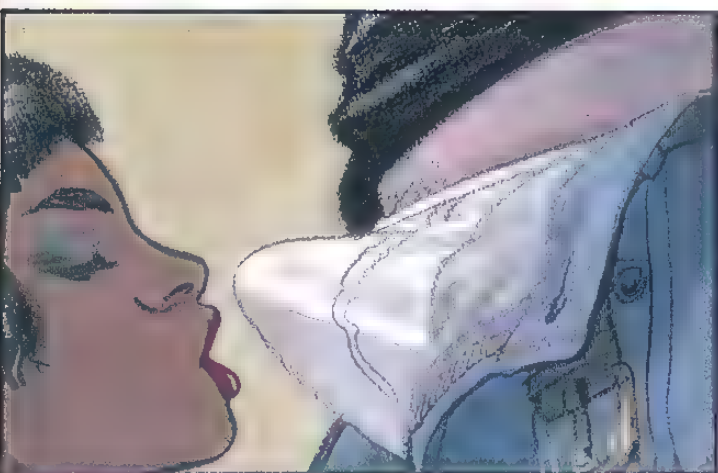
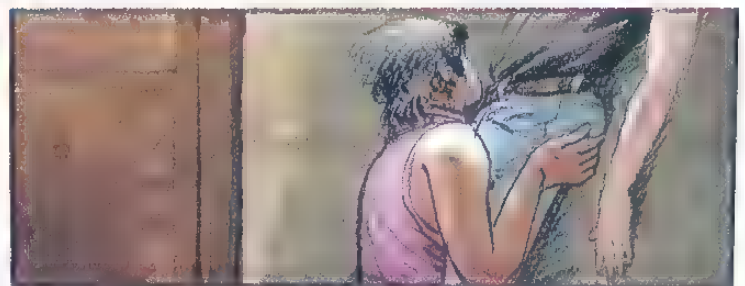
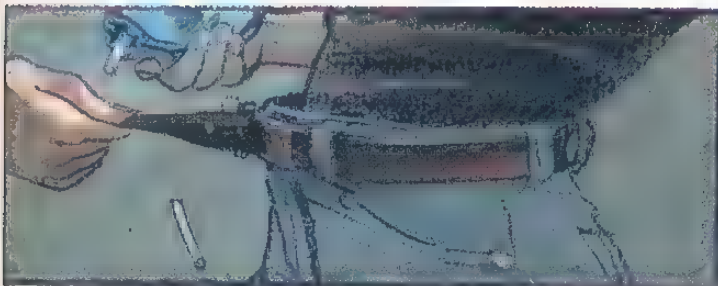
DIE ANDER HAALEDE
Z'N DING TE VOOR-
SCHIJN... HIJ STREELDE HET...
SINDSDIEN DENK IK AAN
NIKS ANDERS MEER!
STREEL JIJ JEZELF
OOK WEL 'NS?

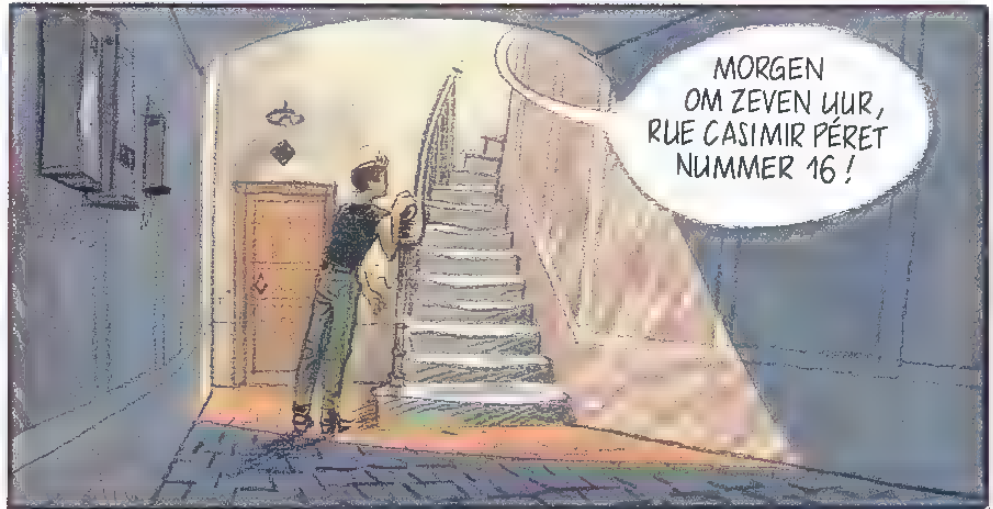
Die choquerende woorden,
zo vlakweg uitgesproken,
maken me gek. Het bloed
klopt in m'n keel en jaagt
door m'n geslacht!

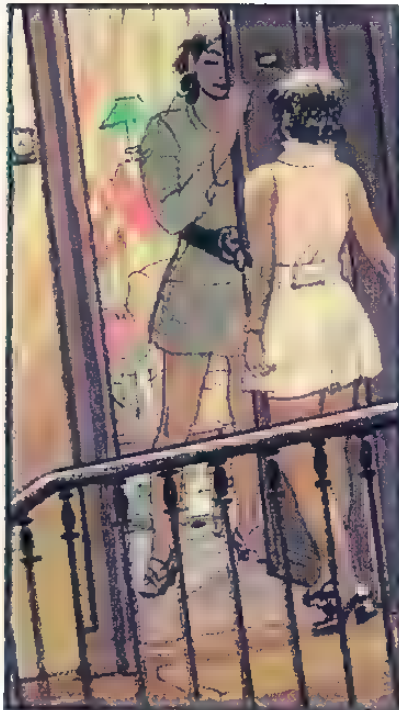

Ze neemt me mee naar 'mijn' straat. Dat vreemde gevoel van onvermijdelijkheid, van een droom aan de rand van de geest, die zijn geheim onophoudelijk openbaart en toedekt...

De deur is dicht-
gegaan, geluid-
loos, met haast
ceremoniele
traagheid... Mijn
geslacht wordt
nog harder, pijn-
lijk, een gekneveld
monster dat stikt
en in paniek roekt,
dat door het
stuwende bloed
tegen de strakke
stof van m'n jeans
wordt gedrukt...

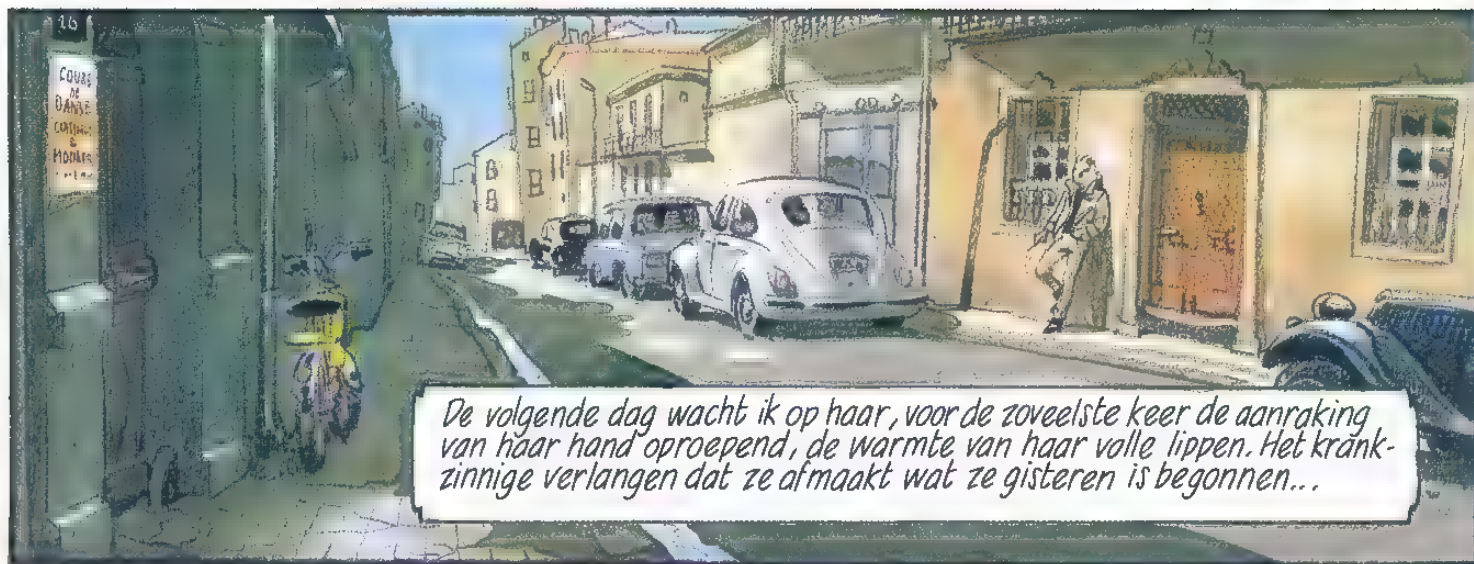
Ik moet haar geur nog een keer
ruiken, het is sterker dan ik.
Aan de deurmat...

...aan de koperen deurknop, die
net door haar is aangeraakt...

...en ik roep opwinden-
de beelden op!

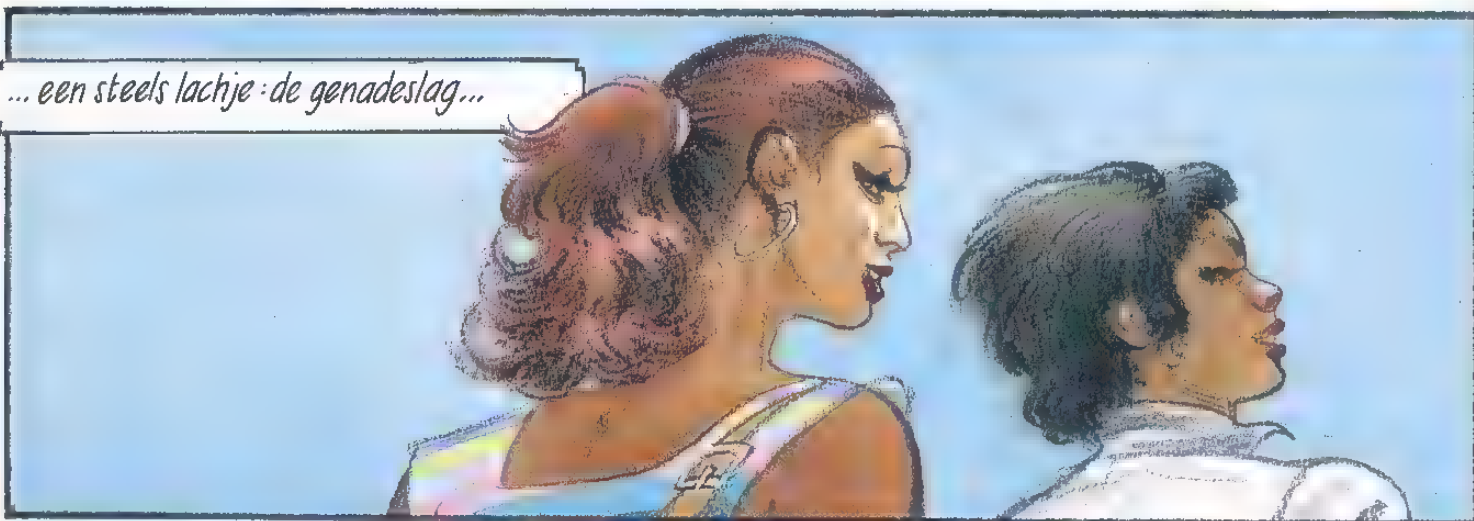
De volgende dag wacht ik op haar, voor de zoveelste keer de aanraking van haar hand oproepend, de warmte van haar volle lippen. Het krankzinnige verlangen dat ze afmaakt wat ze gisteren is begonnen...

... en dan...
valt de bijl...

...ik kan wel door de
grond zinken...

... een steels lachje : de genadeslag...

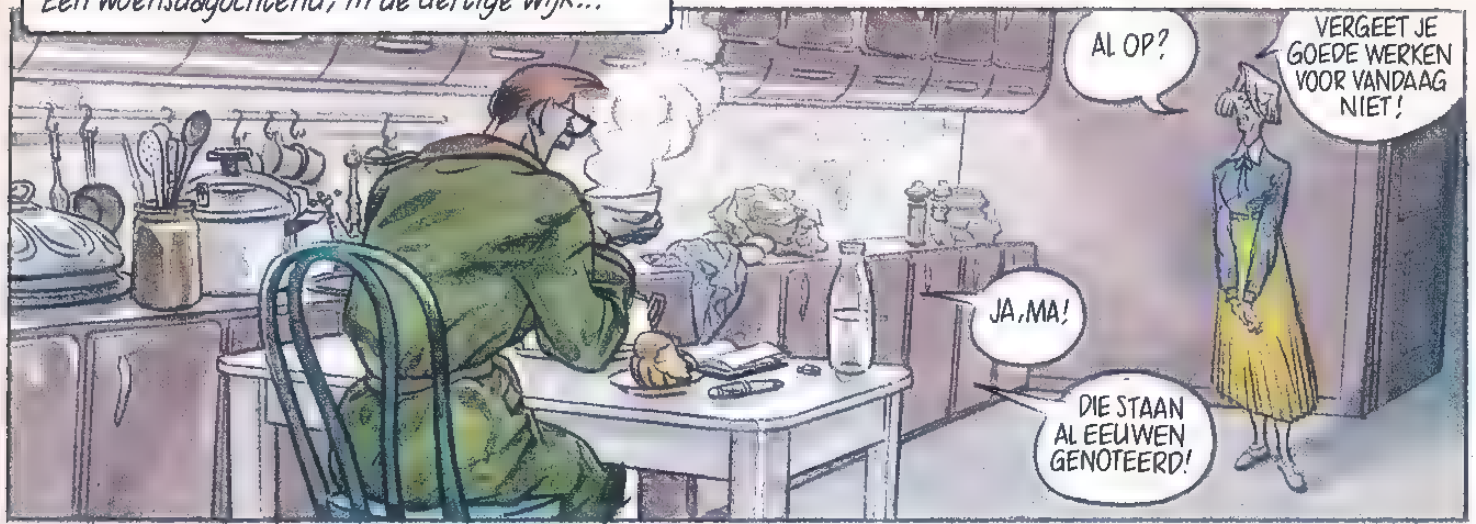

Ook de maandagen zijn treurig, alleen, terwijl de liefde nog nagloeit in m'n buik!

HET PARFUM

Een woensdagochtend, in de deftige wijk...

IK VERFOEI
HET OM TE LAAT
TE KOMEN!

HOU JE
ZENUWEN
IN BEDWANG,
MIJN KIND!

AAAAARGH!

BIJ ALLE
PSALMEN!

NOEM ME
TOCH NIET
'UW KIND'!!!

Intussen, in de volkswijk...

Deuren hebben me altijd aange-
trokken. Vooral die van mejuffrouw
Scoumounou, mijn buurvrouw van
de eerste verdieping.

De koperen knop geeft
een (wat zware) geur
af die me bedwelmt.

AHA!
IK DACT
AL DAT ER IETS
AAN DE HAND
WAS VOOR MIJN
DEUR!

??!

SCHAAM
JE JE NIET,
MAXOU?!
KLEIN KIND!

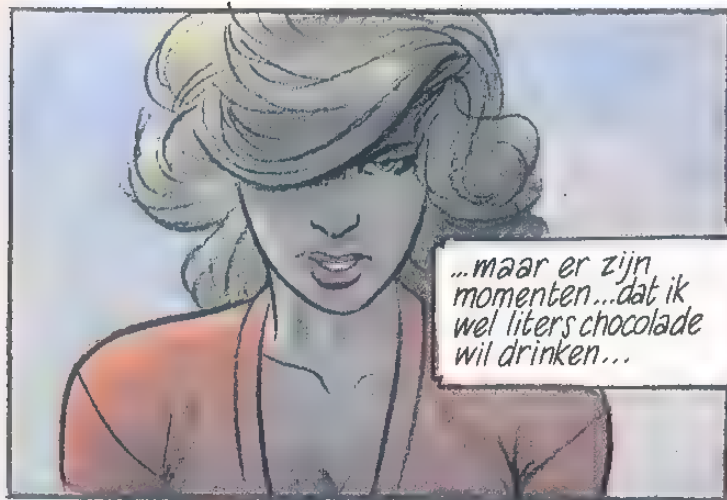
IK BEN GEEN
KLEIN
KIND!

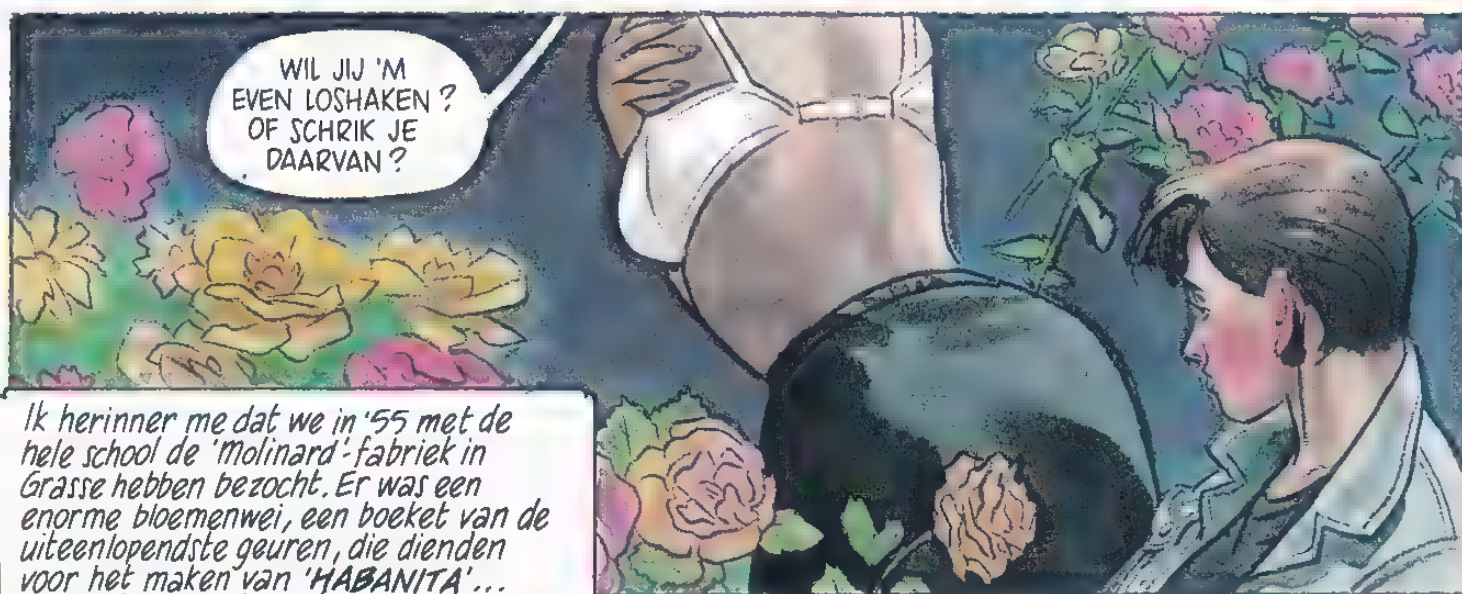
O,
SORRY,
LIEFJE...

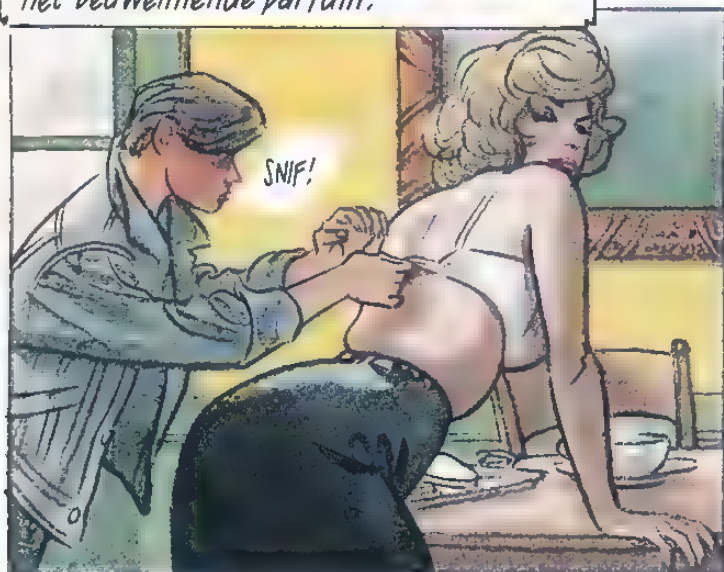
HEB JE ZIN IN
WARME CHOCOLADE-
MELK...

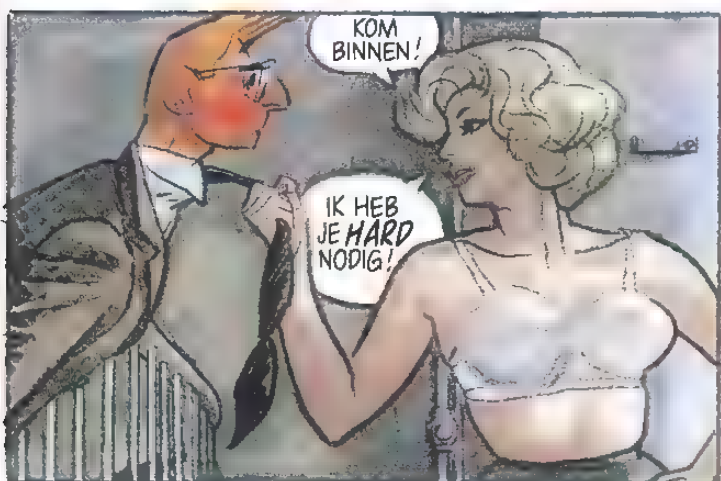
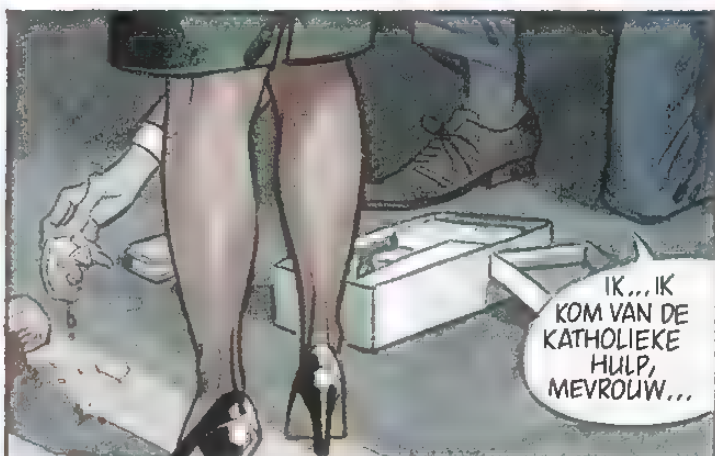
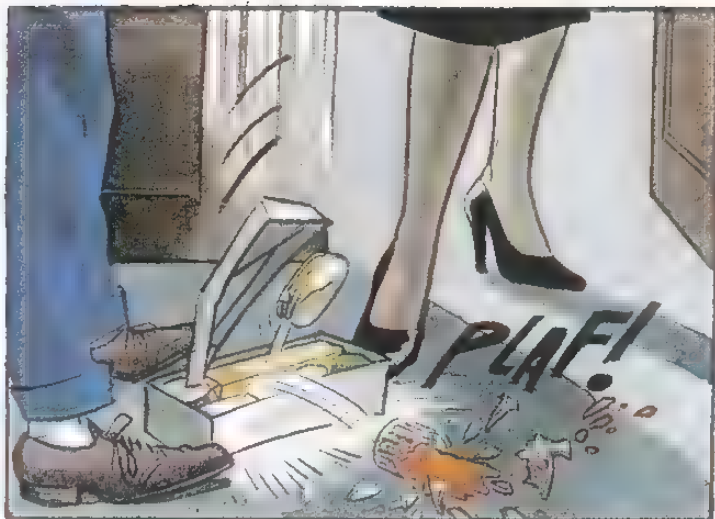
Ik vond tafelbier al heel lang veel
lekkerder...

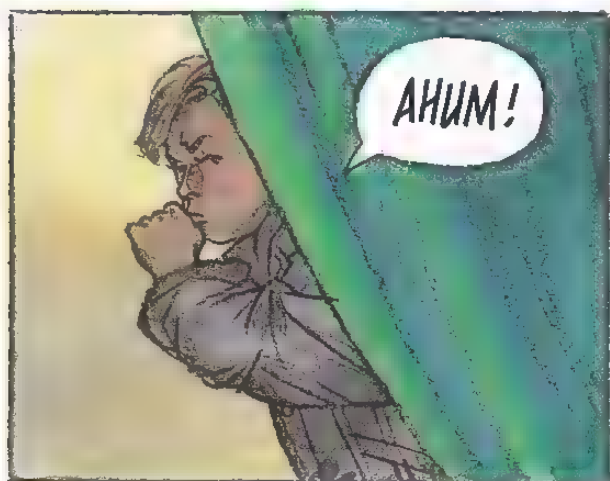
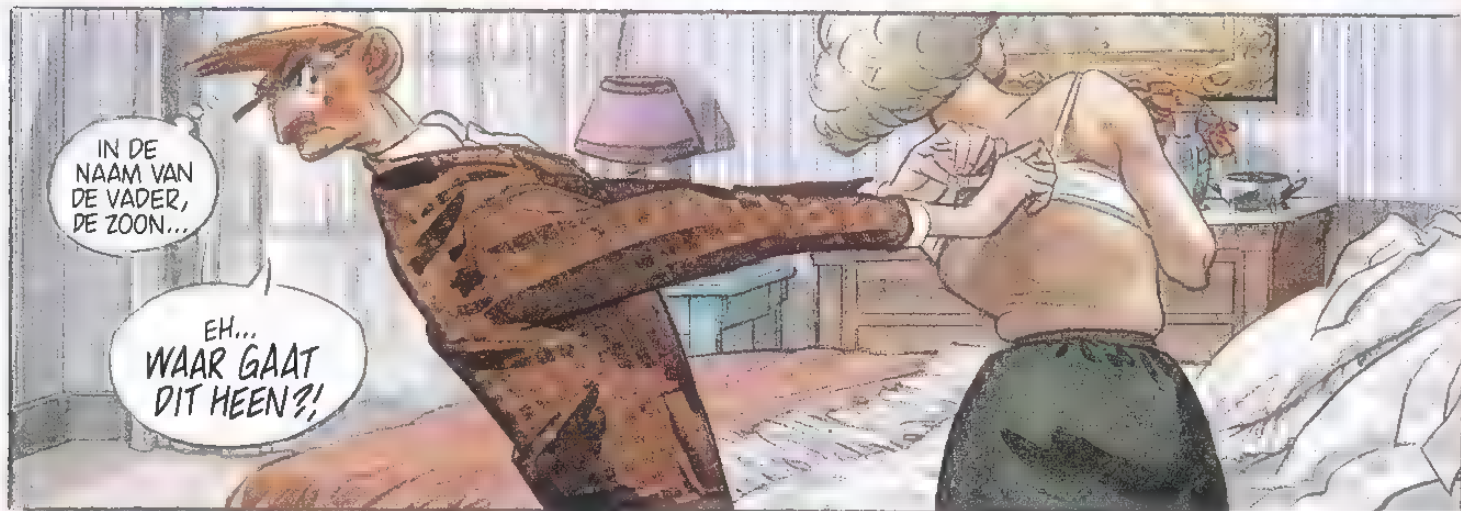

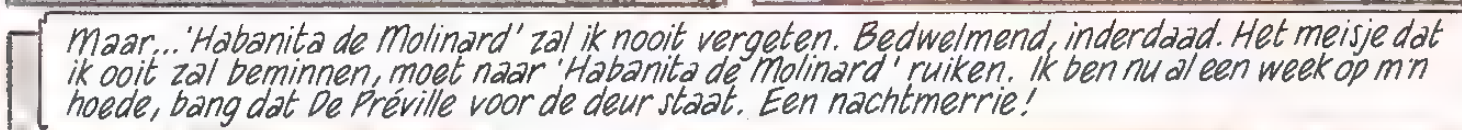
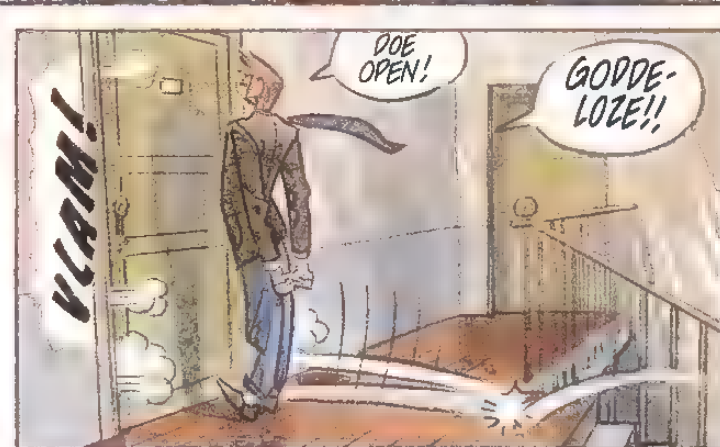
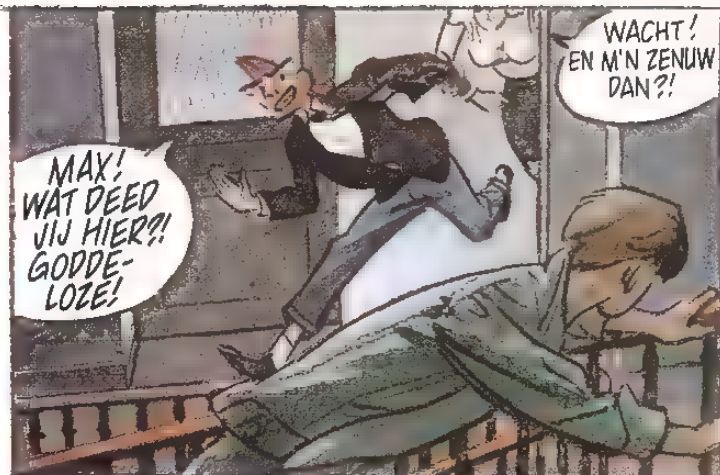

Ik herinner me dat we in '55 met de hele school de 'Molinard'-fabriek in Grasse hebben bezocht. Er was een enorme bloemenwei, een boeket van de uiteenlopendste geuren, die dienden voor het maken van 'HABANITA'... het bedwelmende parfum.

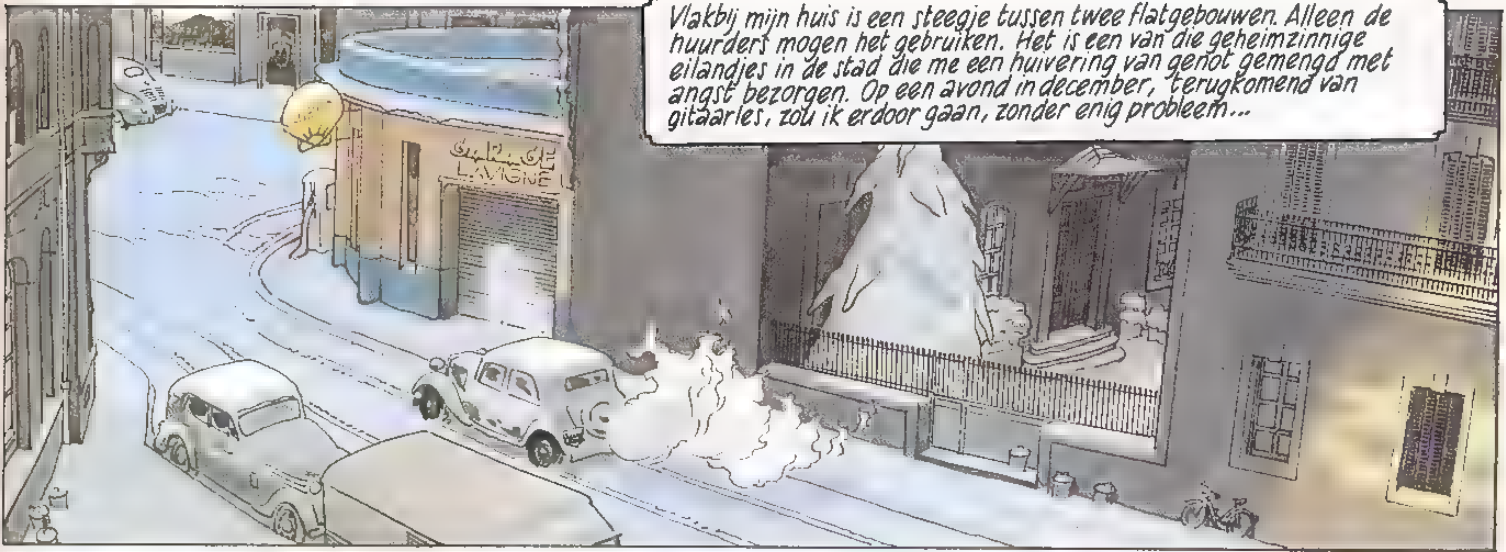

DE MUZIEKLES

Vlakbij mijn huis is een steegje tussen twee flatgebouwen. Alleen de huurders mogen het gebruiken. Het is een van die geheimzinnige eilandjes in de stad die me een huivering van genot gemengd met angst bezorgen. Op een avond in december, terugkomend van gitaarles, zou ik erdoor gaan, zonder enig probleem...

VIND JIJ HET LEUK, SOLFÈGE?

NOU, HET ZEGT ME NIET ZOVEEL!

WEEET JE DAT DJANGO REINHARDT NOOIT NOTEN HEEFT LEREN LEZEN?

TOCH WAS 'T EEN GENIE!

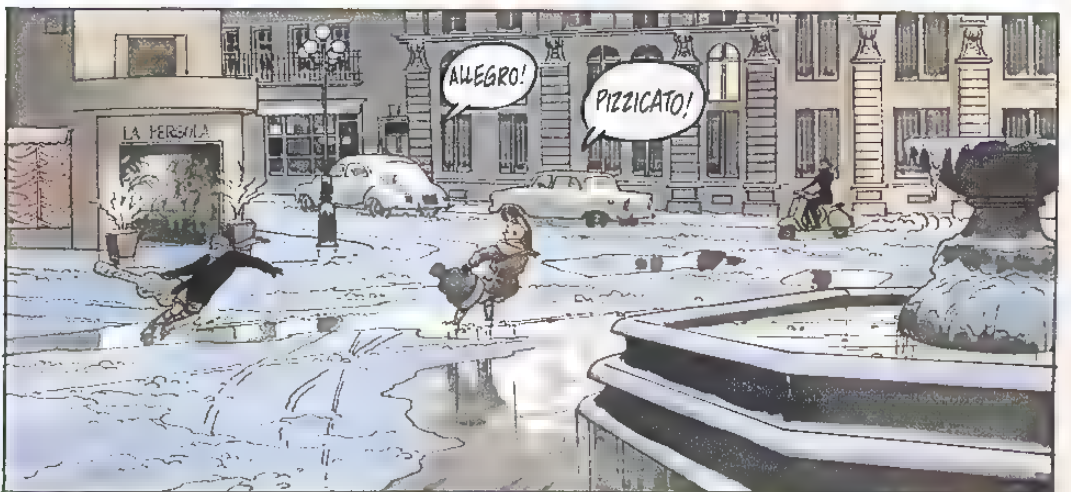

MAAR NOTEN LEZEN IS WEL DE BASIS!

NIET MEE EENS! DJANGO VOELDE DE MUZIEK VEEL BETER AAN DAN ANDEREN, DIE WEL NOTEN KONDEN LEZEN!

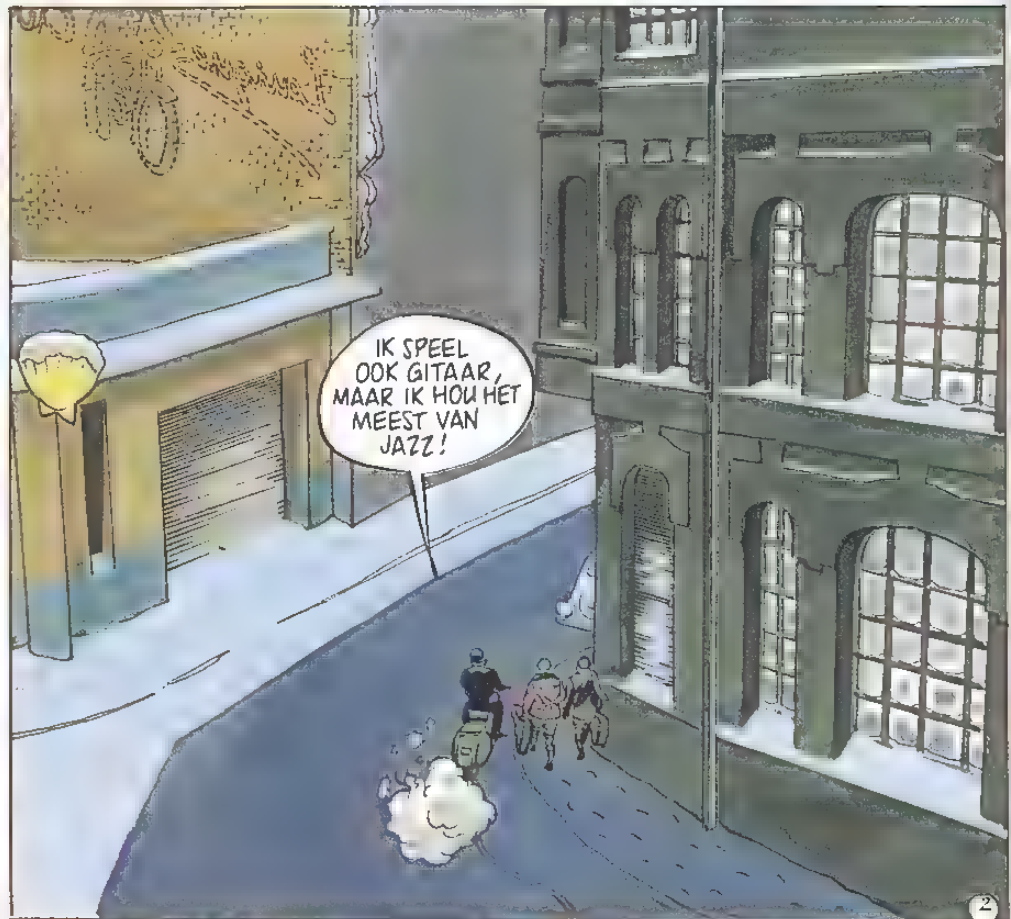
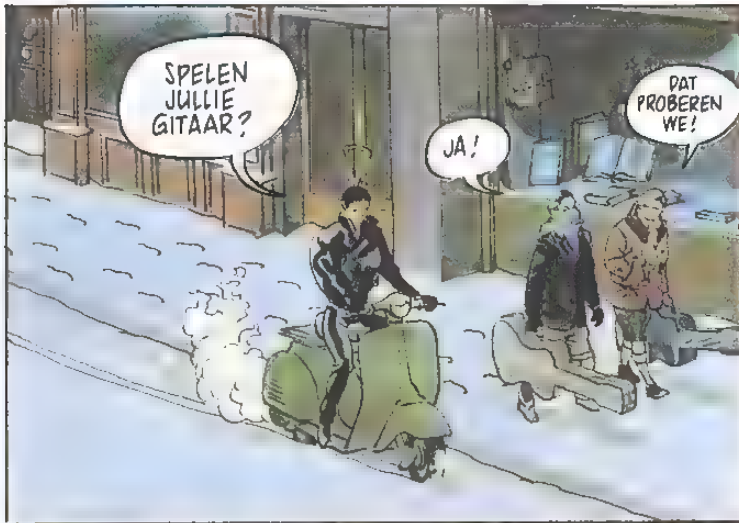

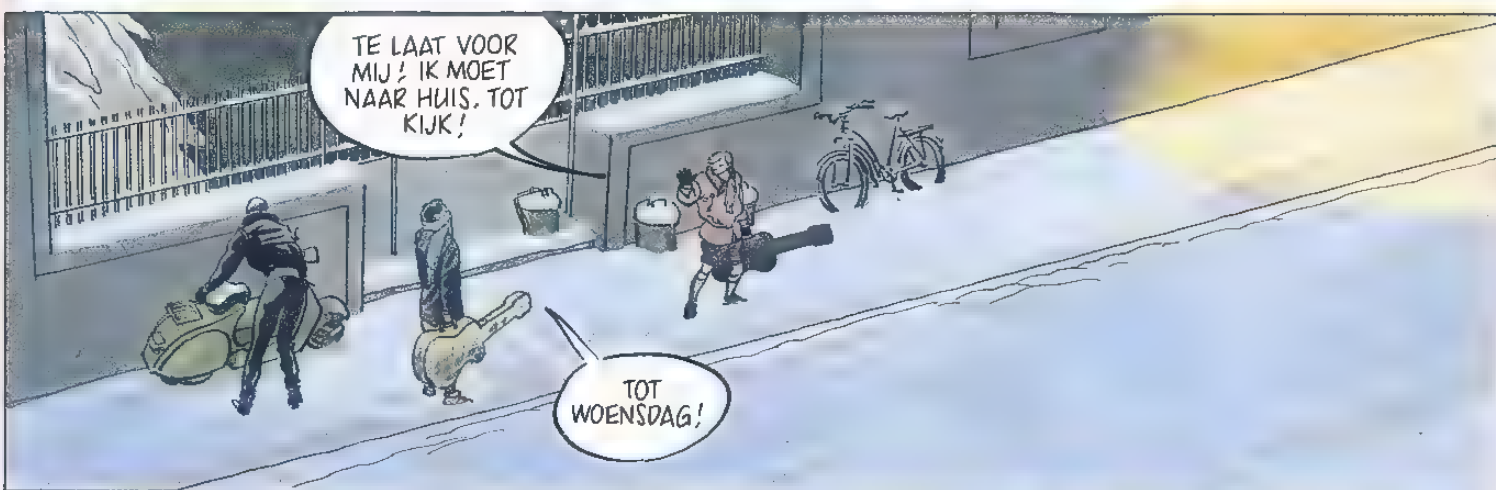
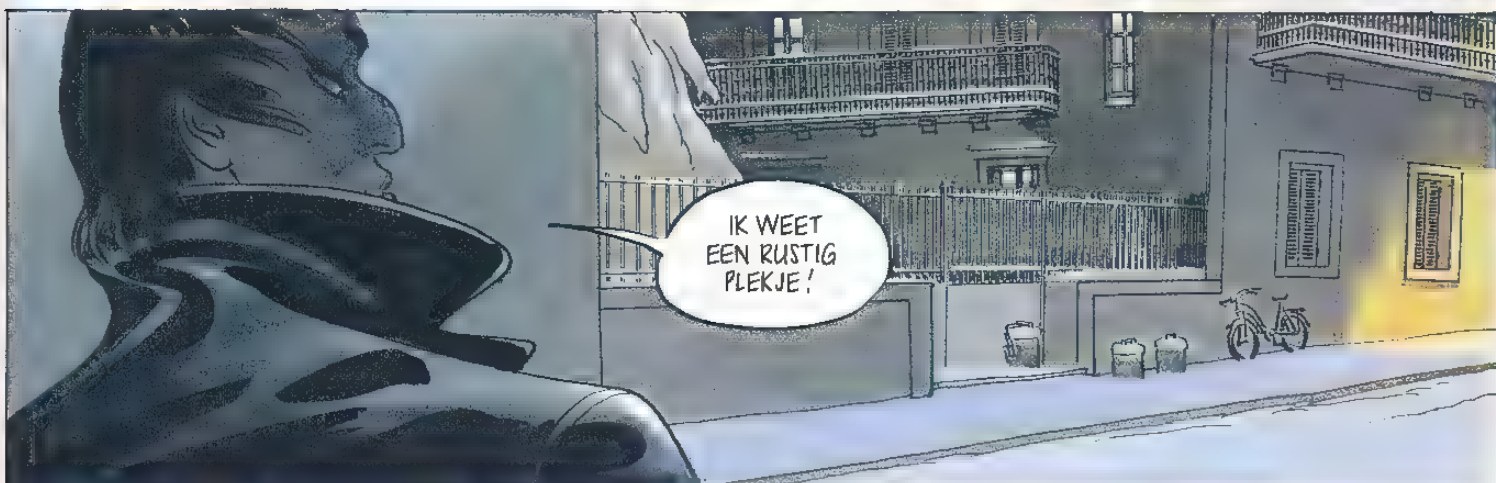
LUISTER, KNUL! ALS JE NIET ZEKER WEEET OF JE EEN DJANGO ZULT WORDEN, KUN JE BETER NOTEN LEREN LEZEN!

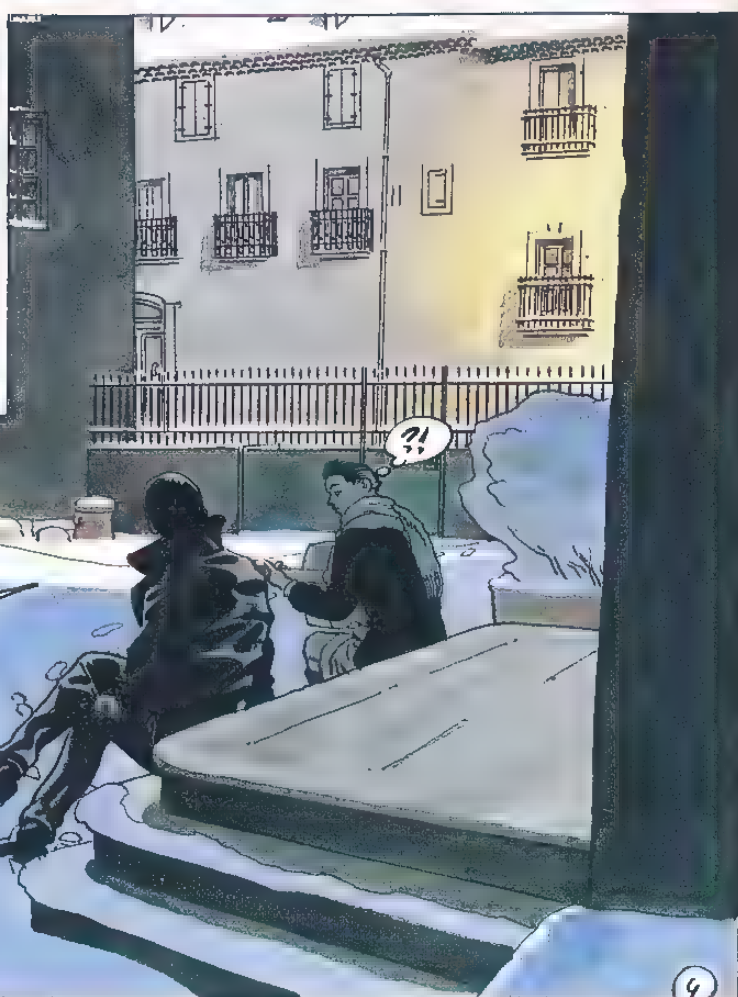

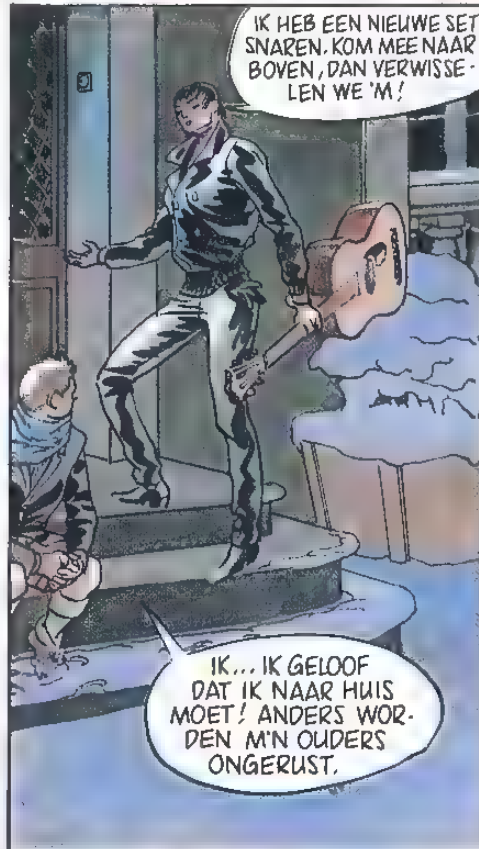
ALLEGRO!

PIZZICATO!

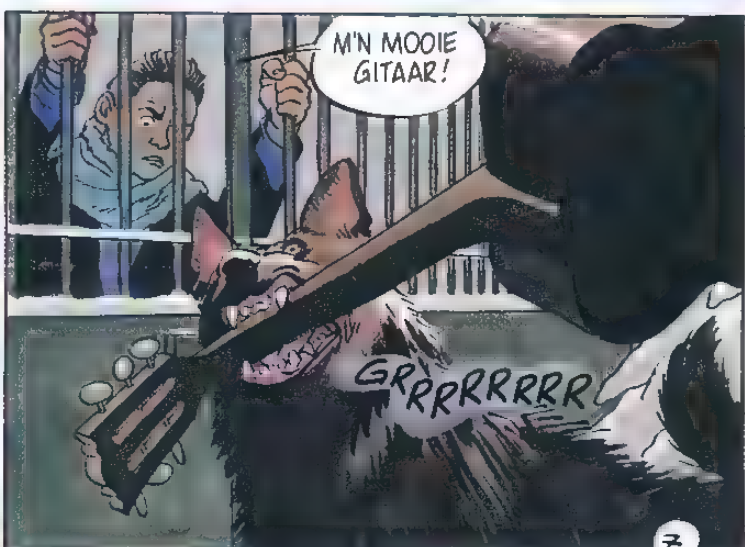
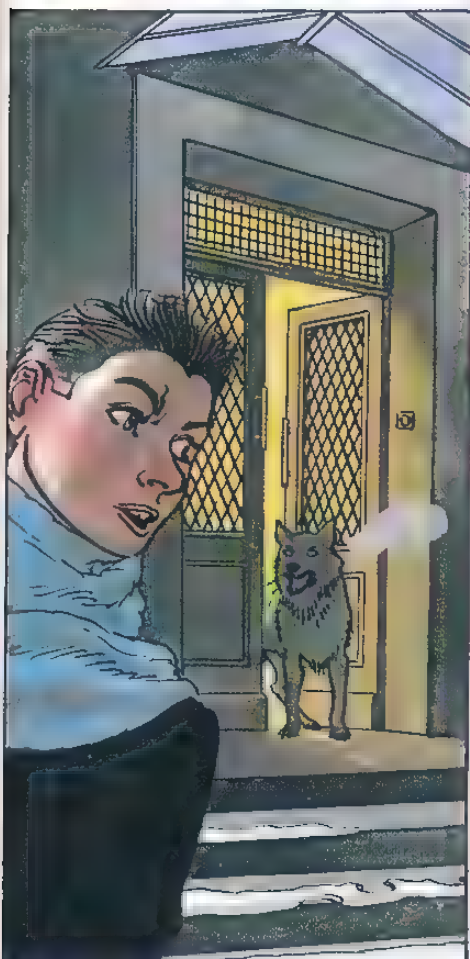
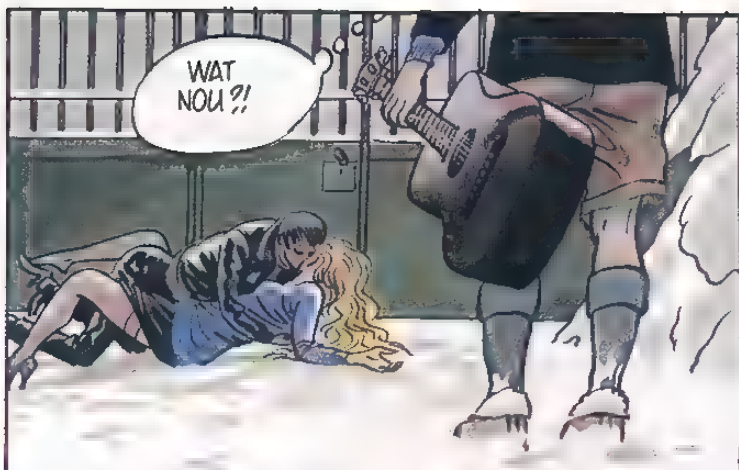
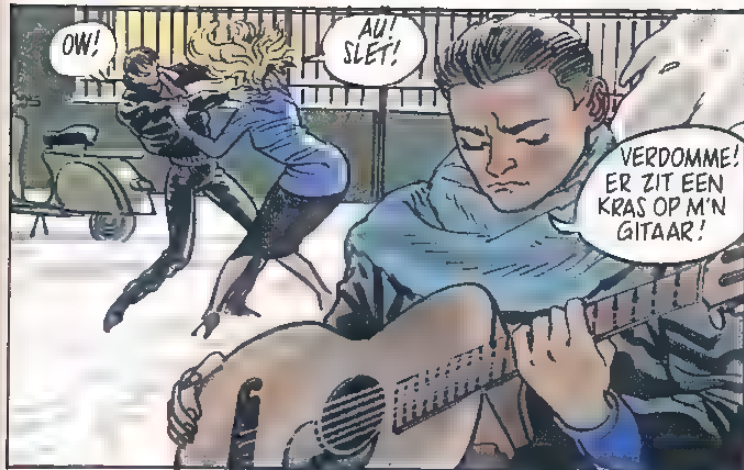

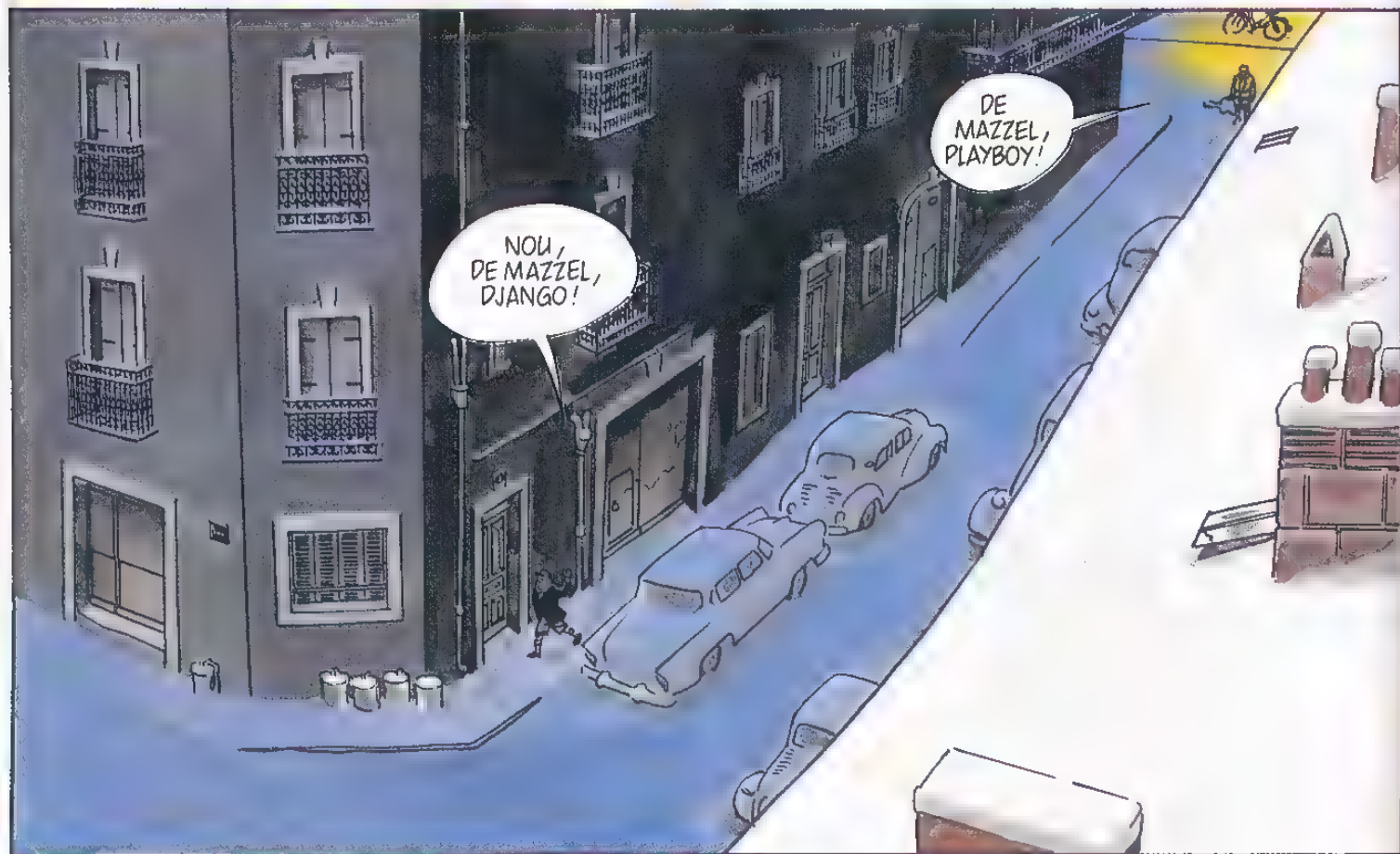

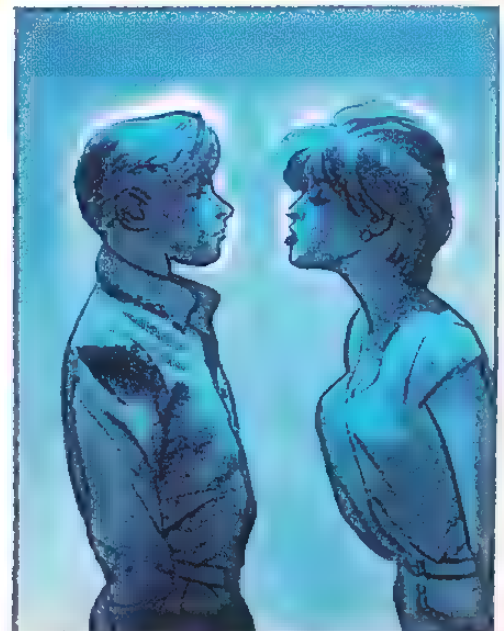

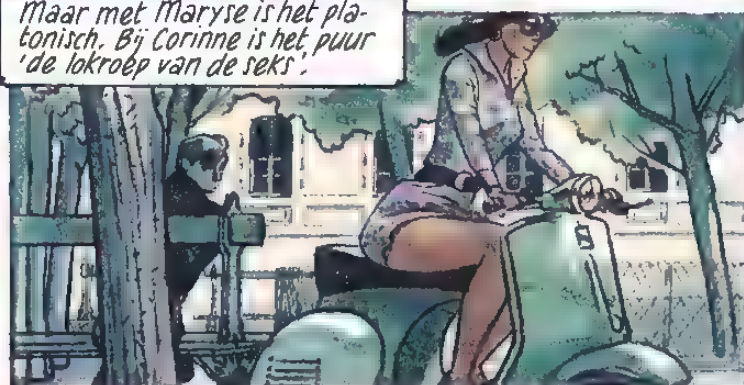
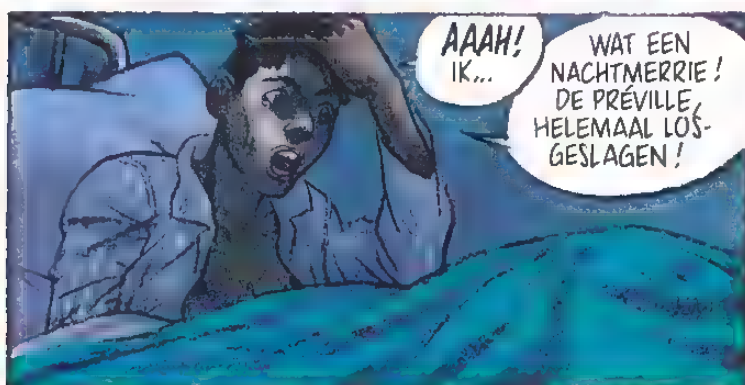
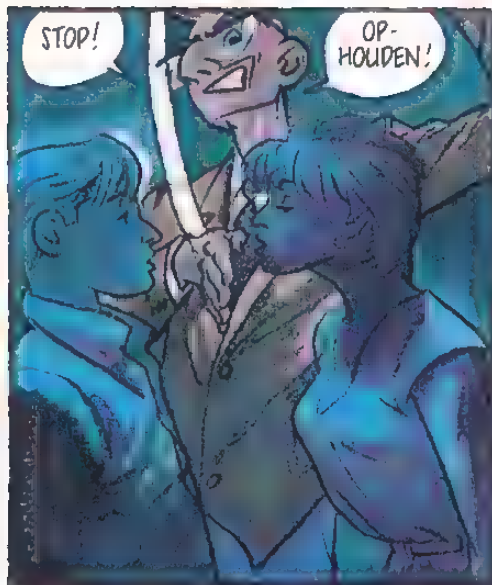

DE ATLEET

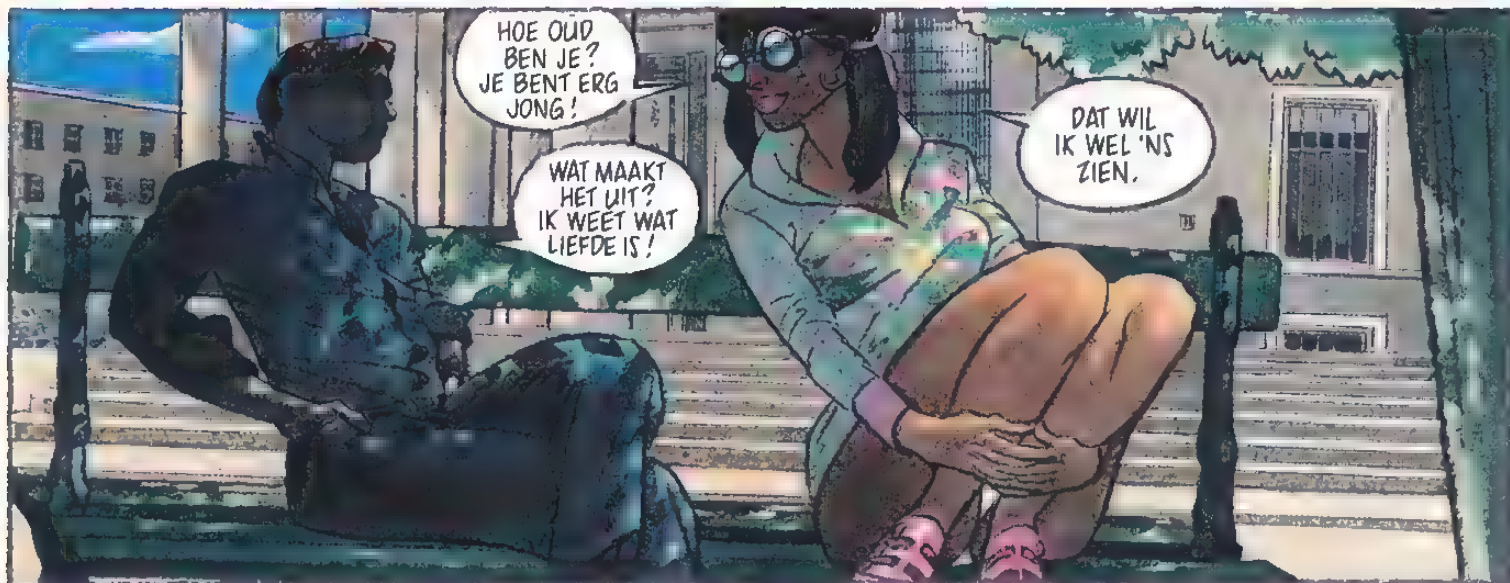
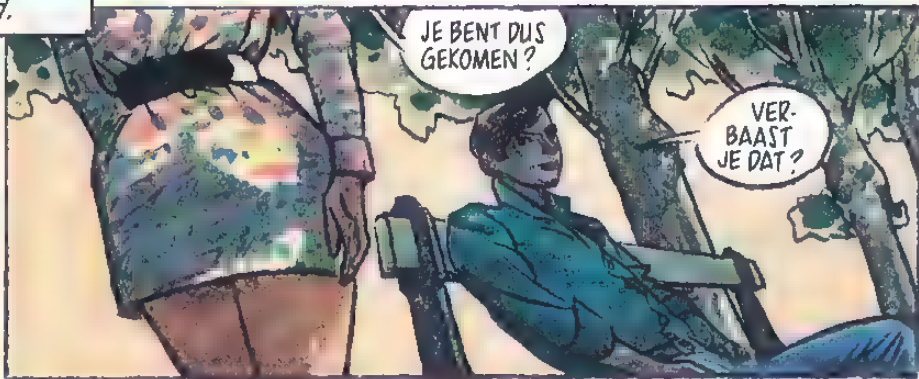

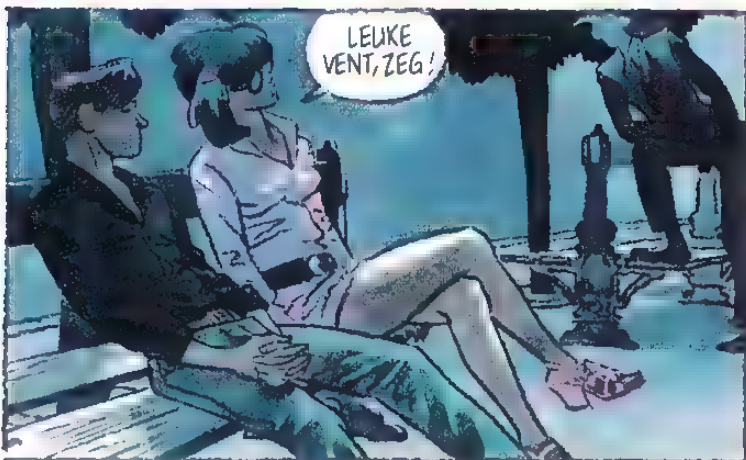
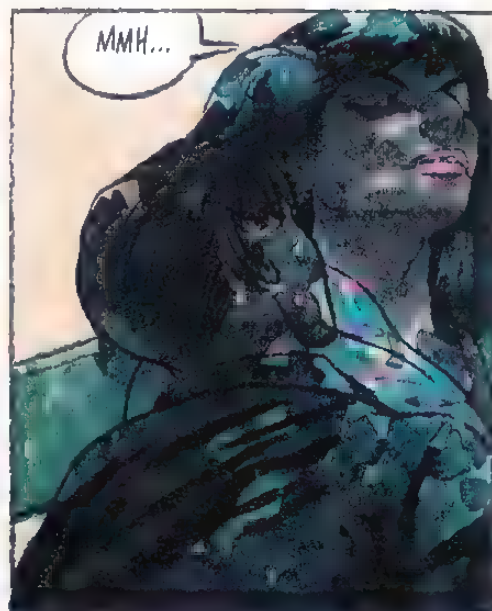
Het enige meisje waarvan ik m'n hele leven (al 15 jaar) heb gehouden, is Maryse. Maryse uit de voorstad. Elke dag ga ik naar het pleintje bij de stadswal, onweerstaanbaar aangetrokken door een magneet die Maryse heet.

Ze is vijftien jaar ouder dan ik. Opwindend.

STA OP, MEISKE!

Het is weer zover! Als dat de werkelijkheid moet zijn, geef mij dan maar een boze droom...

VRESELIJK, IK VOEL ME ZO LOOM, ZO PASSIEF...

OP JE LIPPEN LEES IK...

'PLET ME 'IN JE ARMEN!'

'WEES LIEF, DOE ME PIJN!'

'SPEEL MET M'N LIJF!'

AAA! NIEMAND HEEFT ME OOIET ZO STEVIG GEPAKT!

EN M'N ANTWOORD IS: OKAY, BABE!

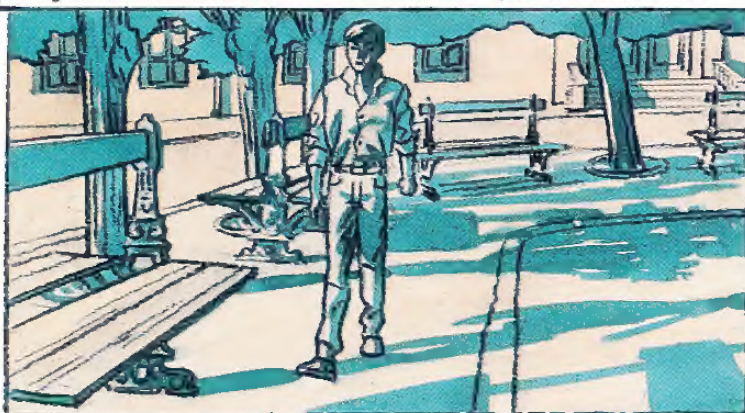
JE ZULT NIET WETEN WAT JE MEE-MAAKT!

AAAAH!

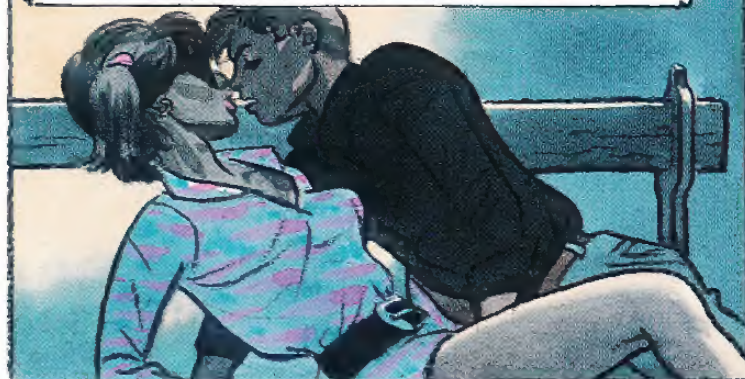
HET BEGINT WEER!

Opgelucht bedacht ik dat ik Corinne pas die avond zou zien.

CORINNE!

Haar huid rook naar zee, naar zonnebrand. Ze was lief, fluweelzacht, bedwelmend.

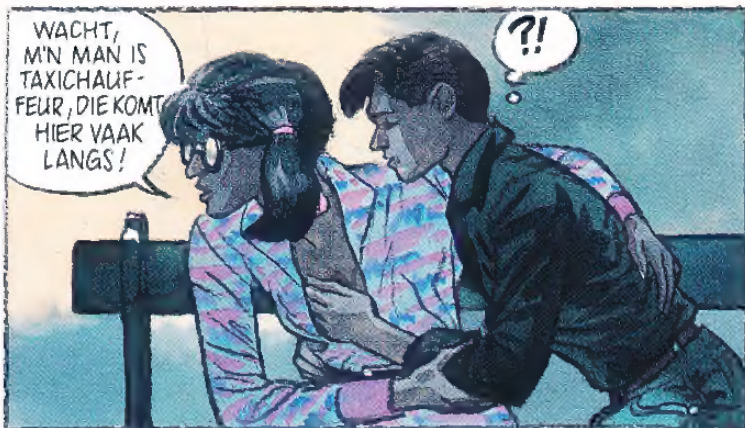

En haar lippen smaakten naar aardbeien.

EN IK DACHT NOG WEL DAT JE ZO VERLEGEN WAS...

...ZO HULPE-LOOS...

De trots, dat ik in de smaak viel bij een echte vrouw. Toch een raar gevoel, alsof je een verlaten speelplaats bent...

Ik wil Maryse zien! Ik moet profiteren van de verleidelijke uitstraling die ik nu heb!

Ik zocht naar een keiharde repleik, maar er kwam niks. Ze moesten eens weten dat een vrouw van dertig m'n lichaam zou gebruiken. Zover was het nog wel niet, maar het scheelde weinig.

HA!
HA!

HA! HA!
HA!

VROUW,
OP JE
15e?

JA,
LACH
MAAR!

NOG
STOMMER
OP JE 15e,
JA!

Meisjes zijn wreed. Gelukkig had ik er geen last van. Ik kan best zonder ze, temeer omdat we samen nog nooit echt iets interessants hebben gedaan.

WAT
DENKEN DIE
MOKKELS
WEL?

In die tijd hoefde ik maar een hoek om te slaan of de werkelijkheid won het van de paranoia.

MAX!
NOU HEB IK
JE! GEEF ME
MIJN 15 FR\$
TERUG!

AAAAH!!

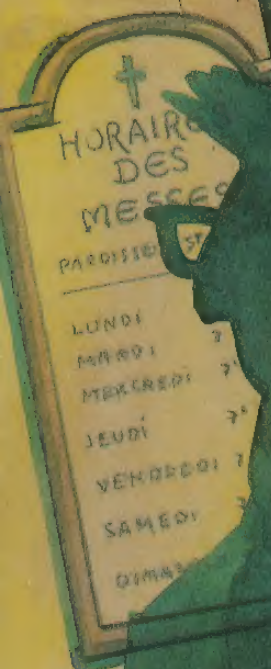
BIJ DE
PSALMEN!

IK ZAL
JE LATEN
TERUG-
BETALEN!

MET
RENTE!

Soms bad ik de hemel om zo'n nacht-
merrie die me 's nachts kwelde.
En dat zegt wat...

De jeugdherinneringen
die Max Cabanes
schetste in zijn
Blindemannetje I waren
bijna onthutsend intens,
intiem en sensueel:
de lezer werd in hoge
mate deelgenoot van de
gebeurtenissen, rook
de geuren, voelde de
zon branden, onderging
de zindering van de
erotiek die zo'n grote
rol speelde in het leven
en de fantasie van
de kleine Maxou.
In deze tweede
bundeling is dat al
niet anders, maar de
kleine Maxou is groter
geworden, evenals de
rol van de andere sekse:
de arme Max kan
eenvoudig aan
niets anders meer
denken...

31640

Nugi 371

ISBN 90-303-8098-5

9 789030 380986